

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA: Arhiepiscopia Bucureștilor Secția culturală	APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ ABONAMENTUL: Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an; pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.	ADMINISTRAȚIA: Arhiepiscopia Bucureștilor Secția economică
---	--	--

FONDUL CULTURAL INALIENABIL „MARIA ȘI
PREOT PROFESOR AUREL POPESCU PLOEȘTI”
IN RENTA DE STAT DE 100.000 Lei.

P. C. Econ. Aurel Popescu, Protoieru al
Circ. I Ploești.

D-na Preoteasă Maria Pr. A. Popescu
din Ploești.

Părintele Aurel Popescu, preot la biserica Sfinților Impărați dela Ploești, este unul din cei mai aleși preoți din cuprinsul

patriarhiei române și un distins protopop al Arhiepiscopiei noastre: la Protoieria I Ploești. Mai este și profesor de religie la

liceul de fete din Ploești, unde însă pe tot timpul protopopiei sale și-a pus suptele. În tot locul își îndeplinește cu pricepere și conștient datoria, fiind pentru aceasta apreciat de superiori și stimat de toți truntașii locului, între cari s'a ridicat prin vrednicie proprie. Deaceia este ales și membru al adunării eparhiale și consilier de onoare în consiliul Arhiepiscopiei noastre, unde prin luminile și experiențele sale, contribuie la buna rezolvire a chestiunilor spre progresul obștesc.

La ultima ședință plenară a acestui consiliu din 22 Decembrie 1936 — văzând, cum consiliul se forțează a găsi mijloacele, din care să se poată tipări broșuri folositoare pentru credincioșii bisericii noastre — n'a ezitat a dovedi cu fapta și jertfa sa dragostea ce o are pentru biserică, al cărei distins fiu este, făcând alături de „fondul cultural al arhiepiscopiei“ creat atunci din veniturile de opt sute mil (800.000) lei, din concesionarea de teren pentru așezarea de sonde pe terenul pădurii dela Mărgineni a Mitropoliei noastre, — un fond special de una sută mil (100.000) lei, care se va administra separat sub acea numire care stă în fruntea acestor rînduri. Prea Cucernicia Sa a și depus la Arhiepiscopie valorile cu cupoanele lor.

Această lăudabilă faptă a sa și a stimabilei sale preotese este bine venită nu numai pentru valoarea ei proprie și mână de ajutor ce oferă bisericii sale, ci mai ales pentru buna pildă și îndemnul grăitor, ce-l face întreg clerului nostru pastoral, ca să i imiteze nobila faptă. Nu există idee și gând bun și de folos, care — fiind înfăptuite — să nu contribuie la prosperarea bisericii noastre și la creierea de noi inițiative și pârghii în acest scop. Dar, multe

idei bune rămân neînfăptuite, întocmai ca și florile; nu toate rodesc, căci n'au găsit împrejurări favorabile pentru dezvoltare până la rodire. Așa și bunele idei. Dispar, neavând mijloace de realizare și oameni pentru înfăptuire. Și bolnavul din Sf. Evanghelie a stat zece de ani în așteptarea omului de ispravă și de ajutor.

În Arhiepiscopia noastră, Preoții din trecut au crescut o pleiadă întreagă de fii vrednici, pe cari îi întâlnim azi prin toate părțile și funcțiile, ca cetățeni de valoare. Clerul de azi le urmează pilda. Dar vor fi — desigur — unii, cu timpul poate chiar mulți, pe care Dumnezeu nu i-a binecuvântat cu copii, ca și pe părintele Aurel Popescu.

Ce frumos, ce lăudabil, ce ușor ar fi ca aceștia la timpul lor — dacă fiii nu le continuă viața și moștenirea — să se facă nemuritori prin asemenea fonduri sau fundațiuni cu scop superior încredințate bisericii ca moștenitoare. Avem pildă de vrednici preoți, cari au zidit biserici, dar cazurile ni se par rare. Biserica ar progresa cu pași mai simțiți — dacă cazurile s'ar spori. De câte ori n'am văzut cu ochii noștri, cum moștenirea multor familii fără copii s'a irosit, s'a făcut hara-para și pomenirea lor a înghițit-o neantul. Și — în cercul rudelor mai îndepărtate — au fost doți cu totul uitării.

Să sperăm, că dorița fierbinte a clerului nostru de a-și vedea biserică, căreia i-au slujit, cât mai înfloritoare, își vor eterniza memoria — cei fără copii — cu asemenea fundațiuni. Deaceia suntem mulțumitori părintelui Aurel Popescu și vrednicei sale soții, pentru bunul exemplu. Dumnezeu să le răsplătească jertfa, sporindu-le anii cu sănătate și munca lor cu rod, și cu astfel de fapte, care să-i facă nemuritori în istoria bisericii, căreia cu credință îi slujesc.

Red.

ÎNALT ÎNDEMN CĂTRE PREA CUCERNICUL CLER AL BISERICII ROMÂNE

Desigur școlile, prin care a trecut și clerul Bisericii noastre, l-au influențat să vorbească și să scrie în aceeași limbă română, ca aproape întreaga noastră pătură cărturărească. Dar această limbă nu e uneori adevărata limbă a românilor, ci mai mult un amestec de neologisme împrumutate din alte limbi; unele vârite în limbă chiar de neromâni, deci de oameni lipsiți de simțul etnic al limbii naționale. Am cetit încă mai de mult predica unui cleric la o sfințire de biserică, din care — în fond — poporul ascultător n'a înțeles absolut nimic, decât ici-colea câte un cuvânt răzleț. Efectul a fost de sigur: o totală lipsă de atenție din partea ascultătorilor.

Iar înainte cu vre-o 15 ani — ascultând eu în Senatul țării, cum un raportor citea dela tribună paragraful prim din un proiect de lege

— l-am întrebat în glumă: „In ce limbă este scris? Pentru că eu n'am înțeles din el decât pe „și“. M'am pus adică în situația tatălui meu — un țăran de frunte — care de fapt n'ar fi înțeles nimic. Adevărat, că la noi se fac multe legi, pe care nu le țin nici cei ce le-au votat: dar totuși, într'o țară cu viață obștească normală, textul legilor trebuie să fie vărsat într'o limbă înțeleasă de aceia pe cari ii privește. Scriitorii de valoare dovedesc, cum limba noastră, vorbită și scrisă azi de cei ce aparțin păturei superioare și mijlocii, s'a abătut așa de mult dela limba frumoasă a poporului, cât și dela arhaica limbă a cărților bisericești, dela limba neaoș românească a cronicarilor, a poezilor de valoare și a literaților noștri clasici. Și — dacă vom stăruii în a merge pe aceeași cale greșită —

I. P. S. Patriarh Miron, D-l Dr. C. Angelescu, D-na Alexandrina Cantacuzino și alte personalități, la sfințirea externatului de fete „Zoe Râmnicănu“ din Capitală,

ne vom pomeni în curând, că avem două limbi: una a poporului și alta „păsărească“, un ghiveci de cuvinte. Atât e de puternică această influență rea asupra dezvoltării limbei, încât — și cei ce suntem conștienți de acest rău — ne pomenim duși de potopul lecturilor păsărești, în curentul de totală corcire a limbii.

Aceasta devine o mare primejdie pentru dezvoltarea normală, unitară a vieții noastre sufletești. Dacă putem găsi cuvinte în limba noastră pentru a ne exprima ideile și gândurile cele mai abstracte, — de ce să petecim limba cu neologisme străine, cari nu se potrivesc cu stofa și culoarea graiului nostru etnic-național?

Misiunea preoților este de a propovădui învățăturile creștine, naționale, sociale, gospodărești și toate câte sunt spre folosul turmei lor, așa încât să le miște sufletul, să le formeze convingeri, din care să izvorască îndemnul de a le urma și practica. Dar cum să fie mișcat, entusiasmat, răpit sufletul ascultătorilor, dacă cei mai mulți nu te-au înțeles? Trebuie deci să-ți însușești meșteșugul de a vorbi în o limbă înțeleasă de popor

Este cea dintâi datorie a unui vorbitor.

Cei mai mulți dintre preoții noștri vin la teologie din sinul poporului dela țară; deci au puțința să cunoască temeinic frumosul grai românesc ca un fagure de miere, mai ales din ținuturile cu obârșie etnică curată și necorcită. Ei au prilejul de a cunoaște și vechea și originala limbă a cărților bisericești. Pe cele cu limba stricată din trecutele decenii înainte de război, aproape pe toate le-am înlocuit cu ediții noi, după cele dela Mănăstirea Neamțu, sau alte ediții nestrucate de oameni nechemati, fără pic de simț al limbei. Pe cât avem bărbați cu pricepere în materie de limbă, stăruim mereu a readuce limba cărților bisericești la vechea limbă arhaică, originală, cu foarte mici concesiuni făcute evoluției firești și pe acest tărâm. Dar necazul este, că pe toți ni-a zăpăcit pecinginea, ce a cuprins frumoasa noastră limbă românească, încât e redus numărul celor ce mai cunosc adevărata limbă a neamului lor. Preoții în cursul studiilor trebuie negreșit să citească și cărțile celor mai buni scriitori români, istorici, poeți, literați. Și când vor cu-

noaște limba lui Creangă, Eminescu, Odobescu, Coșbuc, Iorga, Goga, etc., atunci se vor convinge de rătăcirea în care ne aflăm.

Deci între îndatoririle de căpetenie ale tuturor preoților este, ca — pe lângă fondul cunoștințelor profesionale, teologice — să-și însușească o cât mai frumoasă limbă populară, în care — ca într'o haină atrăgătoare — să-și îmbrace povețele propovăduite. Cum cei mai mulți preoți trăesc la țară, ei sunt zilnic în atmosfera curată a limbei populare. Deci sunt datori s'o cunoască, să-i pătrundă toate nuanțele, toate formele, încât ea să le formeze temelii graiului, în care vorbesc dela sf. altar. Această limbă să o completeze apoi cu a cronicarilor, a cărților bisericești, a literaturii noastre clasice, încât să fie și în această privință o plăcere a asculta vorba preoților. Cei dela orașe la fel. Să-și păstreze limba, adusă dela țară, și în limba „vechilor cazanii“ să vorbească în biserica oricărui oraș. Și să fie siguri, că se vor găsi credincioși conștienți, cari vor îndemna pe cunoscuții lor cu chemarea: „Poftiți la sfânta biserică cutare, unde, pe lângă povețe evanghelice, veți auzi și o frumoasă limbă populară, românească“.

Atrag luarea aminte a P. C. Preoți ai Bisericii române asupra acestei importante, chiar vitale chestiuni a limbii, căci orice națiune vrednică, prin limba sa trăește, cu îndatorirea să se silească a vorbi în acest arhaic și popular grai, singurul cu adevărat românesc, contribuind astfel a păstra și propovădui în toată curățenia ei această scumpă comoară a neamului, care este limba sa, căci tot biserica este chemată alături de școală, a readuce neamul la matca veche.

Cu stăruință cred, că vom birui și vom re-întra pe calea cea bună, din care am fost scoși de atâția inconștienți și străini, de cari trebuie pe viitor să ne lipsim nu numai în limbă, ci și pe alte tărâmurii, unde au devenit primejdioși.

Și la cazul nostru se potrivește înțelesul cuvintelor Sf. Apostoi Pavel: „Mai bine cinci cuvinte cu înțeles, decât zece mii de vorbe în limbă necunoscută“.

Cu Patriarhicești binecuvântări.

MIRON

SFINȚIREA UNEI NOUI BISERICI IN CAPITALA

SF. IOAN BOTEZĂTORUL DIN CÂMPUL VESELIEI-FERENTARI.

Desvoltarea rapidă a cartierelor periferice ale Capitalei, după războiu, a adus după sine problema nevoilor religioase ale acestor cartiere, cari nevoi în actuala conformațiune parohială, nu mai puteau fi satisfăcute; știind că acolo unde lipsa este mai simțită și suferința mai grea, apar mai ușor nemulțumirile, rătăcirile și câmp deschis pentru sectanți.

Preocupat de această grijă, I. P. S. Patriarh a dat dispoziții de a se forma noi parohii în aceste cartiere mărginașe, detașând provizoriu și preoți dela bisericile centrale, cu mai mulți slujitori.

În asemenea împrejurări, a luat ființă la 1 Mai 1927, în cartierul Ferentari-Câmpul Veseliei, în partea de Sud-Vest a Capitalei, o parohie nouă, denumită Sf. Ioan Botezătorul, detașându-se aci preotul Al. Micșunescu dela biserica Stavropoleos, cu misiunea de a construi biserică.

Preot inimos și priceput, ajutat de organele parohiale, a pornit la strângerea fondurilor prin apeluri la autorități, prin serbări, cu pantahuze și carnete-cărămizi, colectând astfel în 10 ani suma de 1.492.210 lei, cu cari a construit biserica.

Se cuvine să menționăm că primăria Sect. III Albastru, în raza căruia se află parohia, a contribuit cu 380.000 lei, iar inimosul român și virtuosul creștin d. Ștefan Tătărăscu, a oferit materialul lemnos pentru construcția bisericii — căci trebuie să spunem că biserica este construită, model american, din lemn acoperit cu plăci; tot d-sa a donat strănile și icoanele din tâmplă.

Un cuvânt de laudă trebuie să aducem pentru toți ostenitorii, îndeosebi cei din parohie, cari s'au grăbit cu donații după punga fiecăruia și datorită cărora, biserica a putut fi sfințită în ziua de 12 Ianuarie 1936 — Sf. Ierarh Spiridon — după zece ani de strădanie și trei ani dela începerea construcției.

Sfințirea s'a făcut cu mare solemnitate de P. S. Arhiepiscop Veniamin Ploșteanu — vicarul Sf. Patriarhiei — înconjurat de P. C. Econom Stoica R. Ionescu, Protoierul al Circ. II, și de preoții: Al. Micșunescu, parohul bisericii, Pr. Traian Chirulescu, Pr. P. Grigoriu, Pr. I. Bucur Pr. N. Stoicescu și arhidiaconul Evghenie dela

Biserica Sf. Ioan Botezătorul din Câmpul Veseliei-Ferentari.

Sf. Patriarhie, în prezența unei mari mulțimi de credincioși din parohie și de aiurea.

Pr. Al. Micșunescu, parohul bisericii, a expus istoricul și greutățile până la terminarea Sf. Locaș, aducând mulțumiri tuturor ostenitorilor.

Impresionant a fost momentul, când P. S. Vicar după oficierea Sf. Liturghii solemne, a citit scrisoarea pastorală adresată de I. P. S. Patriarh credincioșilor acestei parohii, prin care după ce le aduce mulțumiri și îi binecuvintează pentru dragostea lor pentru casa Domnului, — le dăruiește și sfatul de a fi cu mintea luminată și cu conștiința trează astăzi mai mult ca oricând; și a nu pleca urechea la îndemnurile viclene ale dușmanilor noștri, ci să-și iubească Biserica și Neamul, care sunt cele două pârgii, pe care se sprijină edificiul nostru național-creștin.

Cu sufletul înaripat de bucurie, și de mulțumire, pentru tot ceea ce Domnul făcuse pentru dânșii, dăruindu-le locaș de rugăciune; și întăriți cu îndemnurile Înaltului lor Părinte sufletec, poporul a plecat dela această pioasă solemnitate, cu puteri sporite în lupta pentru viață și cu o încredere tot mai mare în păstoria lui.

CRONICAR

FAPTELE A DOI ÎNVĂȚĂTORI SECTANȚI

Locuitorii comunei Schitu Golești jud. Muscel au înaintat Onor Ministerului Educației naționale următoarea plângere.

Domnule Ministru,

La școala primară din satul Schitu Golești au venit din Basarabia de lângă Nistru, doi învățători; Iorga Călin și El. C. Iorga sectanți tudoriști cu idei comuniste, cari tot timpul anului au avut o atitudine contrară și jignitoare, atât la adresa bisericii ortodoxe, cât și la adresa statului. •

O SECTĂ CURIOASĂ.

Înainte de război exista în frunțașă comună Satul-Nou acum rămasă în Jugoslavia, între alte secte nebune și una: Secta fotografiștilor. La ei d. ex. taina cununiei cerea următoarele condiții: 1. Mire și mireasă. 2. Câți-va martori prezenți. 3. Lăutarii indispensabili. 4. Fotografii. Când aparatul fotografic — după cuvenita aranjare a nuntașilor — făcea „smîc“, cununia era încheiată. Mulți nebuni mai suferi — Doamne — pe lumea asta.

1. Astfel din ziua I-a a deschiderii cursurilor aceștia au asistat în ținuta stând pe scaun și discutând tot timpul slujbei.

2. La nici una din sărbătorile naționale nu au luat parte la Tedeum.

3. La ziua Înălțării (Ziua Eroilor), când sătenii toți, lucrătorii mineri protestanți, catolici musulmani etc., au eșit în procesiune la mormântul eroilor, iar școlarii au desfășurat programul național, după slujba bisericească, acești învățători nu au luat parte.

4. Nu au făcut la clasă rugăciune cu copii la intrare și eșire.

5. Învățătorul Iorga Călin — a substras icoana din perete și cu toate insistențele noastre nu a mai readus-o.

6. Prin ținuta lor, toată atitudinea didactică și chiar direct sfătuiau și porunciau copiilor, să nu se închine, să nu-și facă sf. cruce.

7. Mai mulți copii presupuși de ei cu înclinații spre sectă, i-a sfătuit și îndemnat tot anul, să fugă dela orele de religie.

8. În timpul orei de religie, țineau pe copii fugiți dela orele de religie, unul în clasa celui-lalt, care avea alte ore decât religia.

9. Deseori îi trimiteau la ei acasă, care era foarte aproape de școală, de unde reveneau după ora de religie.

10. Acești învățători cu declarații de „aconfesionali“, la finele anului au notat în catalog anumiți elevi ortodocși, cu cari nici odată, nicăeri nu au ținut ore de aconfesionalism; și apoi noi ne întrebăm, există obiect de studiu-aconfesionalismul“?

11. Tot timpul anului au făcut propagandă deșanțată de sectă tudoristă.

12. Tot timpul anului au împărțit broșuri sectare și antinaționale cu accent foarte pronunțat comunist, între cari notăm „Război sau pace“.

13. Tot timpul anului au colindat prin satele vecine și au făcut propagandă, reușind să atragă în sectă mulți ortodocși.

14. Regulat țin adunări în sat pe la case ziua

și noaptea, fără autorizațiune și în case neautorizate.

15. De vre-o 3 săptămâni, cu ocazia decesului femeii ortodoxe Ivena Neagoe, aceștia s'au dus noaptea la locuința ei, și au căutat a întreprinde datina creștină, stingând lumânările și candela dela capul mortului, iar pe ortodoxi au voit a-i da afară din odaia mortului.

16. La bolnava Ileana Vorovenci, s'au dus în mai multe rânduri noaptea și căutând a o convinge de rătăcirea sectară, i-a produs mare agitație sufletească, aducând acesteia o moarte rapidă.

17. Oridecâteori află că e cineva bolnav, merge de-l agită, spunând că de va trece în sectă, se va face bine.

18. Pentru faptele acestea în satul Schitu Golești și în cele vecine, s'a produs mare agitație și este continuu o situație extrem de încordată.

19. Din aceste considerațiuni sătenii sunt pe punctul de a nu mai trimite copiii la școală.

20. Pentru faptele lor au și multe procese în justiție.

Așa fiind vă rugăm să dispuneți cele ce veți socoti.

Cu stimă,

(ss) Pr. Anastase Bucur, Pr. I. Dragomirescu, I. Olteanu, brigadier silvic; I. Ghițoiu, percepător fiscal; N. Barbu, plutonier de jandarmi, șeful postului Schitu Golești; A. Sorescu, notarul comunei; Gh. Tolbaș, secretar comunal; Pr. Alexandru Dragomir; Pr. I. Petrescu Prislop; N. Enache, primar Capu Piscului; C. Visalton, notar Capu Piscului și alte semnături 40 la număr.

Parohia Lăzurești Schitu Golești, - Muscel
Prezenta copie este întocmai cu originalul înaintat Ministerului.

Paroh. Pr. ANASTASE BUCUR

RESTAURAREA ȘI SFINȚIREA BIS. „Sf. ADORMIRE“

DIN ALEXANDRIA-TELEORMAN.

O PILDĂ DE SOLIDARITATE CREȘTINĂ ȘI NAȚIONALĂ.

Primirea Arhiereului Veniamin. Asistența. Slujba religioasă. Cuvântările.

Ridicată la 1858 cu stăruința și ajutorul lui Rașcu I. Galina, biserica „Sf. Adormire“ ajunsese în stare de ruină, amenințând cu prăbușirea.

Trecând însă peste toate greutățile vremurilor de azi, datorită inițiativei, stăruinței și muncii depusă de preotul paroh, Protopopul Gh. A. Stăiculescu, de d. Alexandru Colfescu, primarul orașului și de d. Ștefan I. Ghenea epitrop, din obolul celor săraci ca și al celor înstăriți, s'au putut aduna toate fondurile necesare, cu care, în termen de patru luni, s'a făcut restaurarea acestui locaș de închinăciune.

S'au executat următoarele lucrări: legături de beton armat pentru consolidarea crăpăturilor, ventilații în zid contra igrasiei, tencuieli noi în interior și exterior, trotuar împrejur și pavaș la intrare și altar, 9 ferestre noi din fier cu geam catedral, pardoseală de beton armat cu plăci de mozaic, scară de beton armat la cafas, sobe de teracotă și coșuri noi în zid, mobilă nouă în ulei și instalarea luminei electrice.

Transformarea acestei biserici ruinate într-o

podoabă a orașului, constituie o pildă vie de solidaritate națională și creștină.

PRIMIREA PREGĂTITULUI ARHIEREU VENIAMIN.

Sâmbătă, 31 Octombrie 1936, deși vremea era destul de rea căci ploua ca în toiuș verii, totuși, la primăria orașului în sala de onoare, în hall ca și în fața instituției, un număr foarte mare de cetățeni, așteptau sosirea P. S. Arhiereu și a suitei sale.

Erau de față primarul orașului, d. Alex. Colfescu, cu tot consiliul comunal, protopopul Gh. A. Stăiculescu, cu toți preoții din oraș și circumscriptie, toate autoritățile civile și militare.

La intrarea în județ, în comuna Vitănești. P. S. Arhiereu Veniamin a fost întâmpinat de preotul Pantelimon Ionescu, iar în fața primăriei — în sunetele tuturor clopotelor bisericilor din localitate, a fost întâmpinat de primarul și protopopul orașului.

Corul „Asociației Muzicale“ sub conducerea

Frumoasa catedrală protopopească, Sf. Haralambie din Turnu-Măgurele, jud. Teleorman, în restaurare 1935 — 1936.

maestrului S. Botez, a intonat „Pre Stăpânul și Arhiepiscopul nostru“.

Prea cucernicul protopop Gh. A. Stăiculescu, urând bun sosit în numele clerului din Jud Teleorman, face un raport asupra situației bisericii și preoților din circumscripția Alexandria.

D-l Alexandru Colfescu, primar, — în numele tuturor locuitorilor, — exprimă sentimentele de mulțumire pentru atenția dată orașului de I. P. Sf. Patriarh, care a delegat pe P. S. Arhiepiscop Veniamin să vină să officieze sfințirea bisericii restaurată.

P. S. Arhiepiscop Veniamin Pocitan, mulțumește pentru frumoasa primire ce i se face și spune că va raporta Patriarhului țării, care va fi fericit de buna orânduială și tradiție creștină ce este la *Alexandria*.

Apoi la 7 jumătate seara, P. S. Arhiepiscop, înconjurat de preotul Gh. Vintilescu, secretarul Sf. Sinod, diaconii Orghidan și Săvulescu, preoții: Gh. Tuinea, Pantelimon Ionescu, Nedelea Georgescu, Ilie Ciobănet, Șt. Popescu, I. Berca, Pompiliu Ionescu, Th. Peleanu, Al. Dencescu, M. Dumitrescu, Gh. Boboșilă, O. Bunescu, A.

Apostolescu, Șt. Florescu, A. Peleanu, Anghel Bănărăscu, P. Ionescu-Grosu, I. Popescu, I. Georgescu-Măgura, B. Abăluță, V. Cărciumăreasa, etc., a officiat vecernia, litia și privegherea.

SFINȚIREA BISERICII. ASISTENȚA.

Duminică, 1 Noembrie, pe o vreme frumoasă P. S. Arhiepiscop, înconjurat de un mare sobor de preoți, — ca și în ajun, — a officiat sfințirea noului locaș de închinăciune.

O lume imensă ocupă până la ultimul loc biserica, curtea și strada.

În numeroasa asistență am remarcat pe: d. Alecu Popescu, prefectul Județului, d. Alex. Colfescu, primarul orașului, maior Eust. Ionescu, Ionel Colțatu senator, Pr. I. Bâldescu senator, Nae Hagiescu, primar T. Măgurele, N. Popescu-Vedea, primar Roșiori de Vede, Ilie Gancevici, avocat Zimnicea, C. Nedeleșcu-Zlotești, ziarist, Nida Tonopol avocatul statului, C. Movilescu, chestorul poliției T. Măgurele, Daniel Crețeanu, șeful poliției Alexandria, d-na și d. jude A. Balaban, d-na și d-l Inginer C. Tatără, d-na și d-l Ștefan I. Ghenea, ajutor de primar, d-l Andrei Popescu, avocat I. Răducanu, avocat M. Simion, Căpitani: Stoicescu, Capeleanu, Popp, locot. Bota, cu o companie de onoare, d-l Dem. Mihăescu, directorul liceului, d-l și d-na. Aurel Dinulescu, directorul școalei Normale, d-na și d-l C. Bleescu, avocat, d-na și pr. Gh. Tuinea, d-na și preotul Pantelimon Ionescu, d-na și preotul Ștefan D. Popescu, toate autoritățile civile din oraș cu tot corpul didactic, primării din plasa Alexandria cu numeroase delegații, etc., etc.

Răspunsurile au fost date de corul „Asociației Muzicale“ sub conducerea maestrului *Botez Simion*.

CUVANTĂRILE ȘI DISTINCȚIUNILE.

După terminarea slujbei religioase, ia cuvântul P. S. Arhiepiscop Veniamin.

Prea Sfințitul, citește o scrisoare a I. P. S. Patriarh *Miron*, prin care laudă activitatea creștinească a preotului paroh Gh. A. Stăiculescu, protopoul circumscripției Alexandria.

Relevă pildă minunată a restaurării acestei biserici, care se datorește parohului, primarului și enoriașilor.

Elogiază ajutorul dat de d-nul Alex. Colfescu,

primar, pe care îl dă ca exemplu de adevărat gospodar cu care s'ar mândri orice oraș. Insistă asupra activității pe teren religios pe care o depune primarul Orașului Alexandria.

Apoi, Prea Sf. Sa, roagă pe părintele Protopop să înmâneze diplomele și distincțiunile acordate de patriarhul României, Dr. *Miron Cristea*, d-lui Alex. Colfescu și preoților cari au o activitate însemnată.

Protopopul Gh. A. Stăiculescu într'o documentată cuvântare, face o dare de seamă, de felul cum a putut face restaurarea bisericii, de fondurile încasate și cheltuite.

Aduce vii mulțumiri d-lui Alex. Colfescu, primar, care, atât personal cât și ca primar și creștin, i-a adunat cea mai mare parte din fonduri, restaurarea costând aproape 400.000 lei. Deasemenea aduce mulțumiri d-lui Alexandru Neagu, fost secretar general al Ministerului Finanțelor, d-lui Ștefan I. Ghenea episcop, tuturor enoriașilor și donatorilor. Apoi citește diploma dată d-lui Alex. Colfescu de I. P. Sf. Patriarh în numele căruia îi aduce arhieresti binecuvântări.

Adânc emoționat, primarul orașului nostru primește diploma, sărută mâna arhierelui care-l îmbrățișează, îl sărută și-i cântă împreună cu întreg soborul de preoți „Vrednic este“, apoi în latinește „Dignus est“, și în grecește „Axios“.

Cu aceiași solemnitate, se mai distribuie următoarele distincțiuni:

Bătrânului și veneratului preot Nicolae Teodorescu, pentru 56 de ani de activitate preoțească, brâu roșu și cruce patriarhală, pr. Pantelimon Ionescu, brâu roșu, pr. Ioan I. Berca-Calomfirești, brâu și culion albastru, preoților Pompiliu Ionescu-Purani, Aurel Pieleanu-Orbeasca de Sus și Badea Abăluță-Vitânești, brăuri albastre.

CUVÂNTAREA D-LUI ALEXANDRU COLFESCU, PRIMAR.

Prea Sfințite Stăpâne,

Profund emoționat de distincțiunea ce-mi acordă Inalt Prea Sfințitul nostru Stăpân, Patriarhul României Dr. Miron Cristea, vă rog să-mi îngăduiți a rosti câteva cuvinte.

În primul rând vă rog, — Prea Sfințite Stăpâne, — să fiți interpretul sentimentelor mele pe lângă Inalt Prea Sfințitul Patriarh căruia, cu neșarmurită recunoștință îi mulțumesc din

Catedrala Sf. Haralambie din Turnu-Măgurele, jud. Teleorman, partea dinspre altar.

suflet, pentru marea bunătate ce-a avut, gășind cu cale că modestele noastre ostenele pentru biserică, merită să fie recompensate astfel.

Eu însă socot că această deosebită atențiune, această răsplată de ordin moral, este o distincțiune acordată nu mie personal, ci, este acordată enoriașilor acestei biserici, ca și tuturor creștinilor din orașul Alexandria, cari, alături de primar și de paroh au înțeles totdeauna rostul bisericii și au colaborat laolaltă frățeste pentru cimentarea credinței noastre creștine.

Vă rog să încredințați pe Inalt Prea Sfințitul Patriarh, de iubirea noastră, fiiască, de devotamentul nostru al tuturor cetățenilor orașului Alexandria.

Vă rog deasemenea, Prea Sfințite Stăpâne, să-mi îngăduiți de a vă prezenta gratitudinea mea și a orașului ce-l gospodăresc, pentru marea cinste ce ne faceți, venind să oficiați personal sfințirea acestui modest locaș de închinăciune și să ne predați personal diplomele distincțiunei acordată de Inaltul for al bisericii.

În al doilea rând vreau să-mi exprim convingerea mea că, ceea ce a făcut parohul bisericii, vrednicul protopop Gh. A. Stăiculescu, primarul

oraşului, episcopii în frunte cu neobositul Ştefan Ghenea, toţi enoriaşii şi donatorii, bunul nostru protector d. Alexandru Neagu, nu depăşeşte cadrul datoriei.

Ne-am făcut —, pur şi simplu, — datoria de români, de creştini şi de alexandrieni.

Am accentuat cu oarecare mândrie cuvântul alexandrieni şi, pentru a justifica aceasta vă rog să faceţi cu mine o scurtă incursiune în trecutul religios al oraşului.

Prea Sfinţite Stăpâne,

Cu ocazia împlinirii a 100 de ani dela întemeierea oraşului Alexandria, împreună cu un grup de intelectuali, am răscolit tot trecutul oraşului acesta şi dând la o parte colbul uitării după mucigăitele hrisoave din pivniţele primăriei, am găsit documente de o netăgăduită valoare.

În fruntea acestora stau:

„Extrucţia condiţiunilor de hălăduire“..., legea organică, constituţia oraşului liber Alexandria şi catagrafia locuitorilor din primii ani ai întemeierii.

Din aceste documente reese în mod clar, două realităţi importante: Mai întâi că oraşul liber dela 1834, Alexandria, a fost întemeiat de un grup restrâns de locuitori ai oraşelelor Zimnicea şi Mavrodin şi de o mulţime de câteva mii de ţărani români chiaburi, dornici de a scăpa de greutăţile Regulamentului Organic şi apoi, că temelia pe care s'a ridicat acest oraş, a fost morala creştină.

În adevăr, în această lege organică, prima condiţie ce se pune a celor ce voiau să „hălăduiască“, să se așeze aci, era: să fie, „de legea creştinească“, „obrazе creştine“ spune primul articol din această minunată constituţie.

După ce această primă condiţie era îndeplinită, trebuia ca cel ce dorea să devină membru al oraşului, să devină proprietar aci şi să semneze un înscris, prin care se obligă să respecte cu sfinţenie regulile de morală cuprinse în Extrucţiei.

Un text interesant este şi acela prin care nu se putea vinde pământul de către proprietari decât tot numai la creştini şi numai cu prealabilă autorizaţie a episcopiei oraşului, care cerceta dacă cumpărătorul este în adevăr un om de treabă.

Un alt text (art. XXXV) aplică principiile Evangheliei când arată cum se vor pedepsi cei răi, gâlcevitori şi răzvrătitori:

„Să fie certat până la de 3 ori şi de nu se va îndrepta unul ca acesta, să fie izgonit din oraş, iar a treia parte din averea lui să fie pentru şcoli“.

La fel se certau şi se pedepseau „băutorii la cep“, iar banii din amenzi ca şi rezultaţi din confiscarea şi vânzarea averii, aveau aceiaşi destinaţie: pentru şcoli.

Când este vorba de veniturile oraşului şi de întrebuiţarea lor se dă precădere bisericii, căci iată ce vorbeşte art. XXX: „Venitul oraşului se va întrebuiţa numai pentru obşteasca trebuinţă, precum: biserci, şcoli, poduri, cişmele“.

După cum vedeţi prima grijе biserica, apoi şcoala, cele două pârgii care ne-au păstrat fiinţa neamului nostru românesc.

Ce pildă minunată de simţământ moral şi creştin.

Înalt Prea Sfinţitul Patriarh vizitând oraşul nostru la 7 Noembrie 1935 şi luând cunoştinţă de aceste frumoase documente, mulţumit sufleteşte de cele constatate, a declarat următoarele:

„Toţi înalţii dregători ai statului, slujitorii bisericii, precum şi toţi primarii, să vină aici la „meca naţionalismului şi a creştinismului“.

Iată deci de ce găsiţi la Alexandria o tradiţie de bună rânduală creştină.

Iată de ce este explicabil, că numai în 25 de ani dela întemeierea oraşului, se înălţară aici la o populaţie redusă, şase biserci, care şi astăzi sunt frumoase şi bine întreţinute.

Iată cum se explică truda îndelungată a unei întregi serii de primari ca, Pandelescu Zaharescu, Matache Nedelcovici, Marin Petrescu, Bădescu-Roşiori, cari nu au încetat de a lucra până când unul mai norocos Mitică Angelescu, a putut termina şi sfinţi monumentala noastră Catedrală Sf. Alexandru.

Iată de ce apărea foarte des gesturi generoase ale vechilor ctitori de biserci, cum sunt Raşcu Galina pentru această biserică (Sf. Adormire), Dumitru Paşaliu pentru Sf. Impăraţi, Bojin Lalu pentru „Cuv. Paraschiva“. Luxiţa Spirea Constantin pentru „Sf. Apostoli“.

Aşa se explică şi faptul că în timp ce în foarte multe oraşe ale ţării noastre, din nefericire au năpădit străinii, şi necreştinii, în Alexandria 98% din locuitori sunt numai creştini, ca şi dragostea cu care cetăţenii acestui oraş au răspuns azi, ca şi totdeauna, chemării bisericii.

Revenind la începutul cuvântării mele, după această scurtă incursiune în trecutul oraşului repet că, văzută în lumina tradiţiei acestui oraş

și a trecutului său religios, este pus pentru restaurarea acestei instituie decât împlinirea datoriei: oaste de români, creștini și alexândreni.

În numele meu personal, ca și al populației orașului Alexandria, vă mulțumim, atât pentru distincția acordată, cât și mai ales, pentru oboseala de a veni și oficia această creștinească sărbătoare“.

După cuvântarea d-lui primar, în numele preoților distinși de Patriarhie, pronunță o creștinească și cuprinzătoare cuvântare, preotul Pantelimon Ionescu.

Cu ocazia sfințirii acestei biserici, conform tradiției creștine, toată lumea a trecut prin Sf. Altar pentru a săruta Sf. Prestol. Un număr impresionant de femei, au ținut să sărute mâna Arhiereului, care a primit numeroase daruri pentru fondul milelor. De remarcat că i s'au aninat de gât peste 60 marame. Prea Sfințitul Veniamin a fost impresionat de aceste gesturi.

AGAPA.

În sala de festivități a celei mai moderne școli din localitate, «Școala Marele Voevod Mihai», a avut loc masa dată în cinstea oaspeților, la care au luat parte 180 de persoane.

P. S. Arhiereu VENIAMIN, ridică primul toast pentru capul Statului M. S. Regele CAROL II și pentru capul bisericii I. P. Sf. PATRIARH MIRON CRISTEA.

D. Alecu Popescu, prefectul județului, arată rolul covârșitor al Patriarhului, pentru consolidarea și unificarea sufletească a României.

Prea Cucernicul Protopop Gh. A. Stăiculescu, aduce mulțumiri P. Sfințitului Arhiereu Veniamin.

D. Nae Hagiescu, primarul orașului T.-Măgu-

rele, într'o vibrantă cuvântare aduce elogiile și admirația sa personală d-lui Alex. Colfescu, primarul orașului Alexandria, T. Măgurele, pentru activitatea prodigioasă și pilduitoare în toate domeniile.

Pr. senator Bâldescu, arată rolul covârșitor al bisericii în zilele tulburi de azi.

D. Ștefan Ghenea, ajutor de primar, în numele enoriașilor, arată mulțumirea lor, că în mahalaua cea mai întunecată a orașului, s'a ridicat într'un an: o școală, o cazarmă și o biserică. Asigură pe P. Sf. Arhiereu de recunoștința enoriașilor.

Preotul Gh. Vintilescu, secretarul Sf. Sinod-București, elogiază activitatea neobositului primar Alex. Colfescu.

Preotul Ștefan D. Popescu, președintele asociației generale a clerului din Jud. Teleorman, laudă activitatea P. C. Protopop Gh. A. Stăiculescu.

D. Ionel Colțatu, senator, mărturisește că ajutând biserica națională își face o datorie cetățenească.

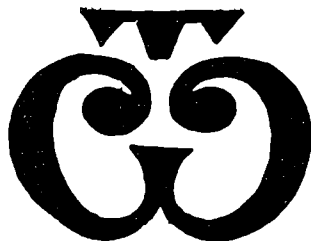
D. Alex. Colfescu, primar, încheind seria toasturilor, amintește că azi se împlinesc 11 ani de la ridicarea la rangul de patriarh al Mitropolitului Primat MIRON, căruia în numele orașului, îi aduce omagiul unei iubiri nețărmurite.

Își exprimă bucuria, dar și mirarea, văzând că după 56 de ani de activitate preoțească model, patriarhul orașului, preotul Nicolae Teodorescu primește — în fine — o distincție.

Mulțumește tuturor oaspeților.

În tot timpul mesei a dominat o voce bună și multă animație, datorită mai cu seamă bucăților muzicale românești, cu care vechea «Asociație Muzicală» a delectat întreaga asistență.

ASISTENT.

C A R T E A P R E O T U L U I

L E C T U R Ă

Înainte de Sfintele Sărbători ale Nașterii Domnului, a apărut un nou roman al d-lui Al. Lascarov Moldovanu, intitulat „Întoarcerea lui Andrei Pătrașcu“.

Și după cum „Mamina“ cu puțini ani în urmă și-a făcut cale și a fost citită cu nespūsă satisfacție, fiind numită „cartea familiei creștine“, precum „Romanul Furnicii“ de anul trecut a fost trecut cu acelaș entuziasm și i s'a zis „cartea tineretului idealist“, acestu din urmă roman care pune probleme extrem de gingașe, îi spunem fără să greșim „Cartea Preotului“.

Se simția de mult nevoia unei literaturii pline de duh curat și creștin. În căutarea bogăției și a slavei deșarte, mai toți scriitorii vremii s'au apucat să scrie lucruri de lume și gustate cu poftă de patimă diabolică. Nu se mai aleg subiectele, nu se mai aleg ideile, nici vorbele de întrebuintat, nici scenele de zugrăvit. Se simte nevoia realului și a brutalului. Căci sufletul unei lumi e făcut spre diabolic.

Deaceea nu e de mirare când vezi talentuș scos la mezat, când vezi scriitorii ce nu-și mai recunosc sufletul lor în operă, și nume care — pentru bani — se vând ca ori și ce marfă.

Încercând deci o silă de a zugrăvi literatura vremii, să ne întoarcem gândurile spre a desprinde din idealismul noului roman al d-lui Lascarov Moldovanu, fărăma de curăție și de adevăr.

Este vorba de un preot. Nu e tânăr, nici idealist. Ci dimpotrivă: a trecut de jumăta-

tea vieții. Andrei Pătrașcu a trăit în mijlocul familiei sale și al enoriașilor săi, ca un preot cum se cade, acela care nu pregetă să-și facă datoria lui, scrisă prin cărți și prin orânduiri date de cei mai mari. A făcut ce i-a stat în putință.

Dar de la o vreme au pornit asupra lui necazurile și durerile. Singurul lui copil e ucis de țărani, foștii lui enoriași. Soția îi moare și ea, ducând dincolo de mormanul de țărână amintiri duiioase și cele mai de pe urmă sclipiri de bucurie.

Andrei Pătrașcu e singur și se roagă pentru soție și copil.

Andrei Pătrașcu nu mai e singur, că în tovărășia lui vine gândul cel rău, diavolul cu tot arsenalul său de meșteșugite îndoeli. El se revoltă și-i vine silă. La ce bun toate acestea? La ce bun să fii om cum se cade și să-ți faci datoria? Că după toate vine o mânia a lui Dumnezeu și te doboară.

Andrei Pătrașcu e Iov cel revoltat împotriva lui Dumnezeu. Din bucuriile de până acum n'a mai rămas nimic. Nici măcar credința, care — altădată slabă —, acum se topește și ea. El nu blestemă pe Dumnezeu. Că nici Iov nu a blestemat pe Dumnezeu. Dar în suflet i se îngrămădesc toate gândurile de revoltă, de negare a idealului.

E gata să spună chiar, la un moment dat că nici Dumnezeu nu există. Că de ar exista n'ar fi vrășmaș față de el. Dar n'ajunge să spună acest cuvânt, că la ușe bate cineva.

Acest cineva e gândul cel bun pe care i l-a trimis Cerul. E îngerul care va avea să-l

poarte pe cărări care duc la adevărata viață, la adevăratul ideal. Un copil care îi este fiu, fiul unui învățător, fostul lui prieten, care murise de tuberculoză împreună cu toți ai lui. Copilul mai avea doar mamă, care și ea era pe moarte.

Pătrașcu ezită să meargă. Îi e silă de tânăr, îi e silă de suferință. Ar fi vrut să-l ajute cu ceva, dar numai să se vadă scăpat de el. Gândul cel bun însă îl îndeamnă mereu. Și merse. Merse prin noaptea de păcură, în care se sbate și sufletul lui. Dar în suflet îi scânteiază o licărire de lumină. Aceea îl va urmări neconținut, până la totala lui convertire.

De acum Andrei Pătrașcu nu mai e cel dinainte. În loc de a se mai ruga pentru soție și copil, se roagă în chip tăcut, ascultând durerile semenilor și alinând suferințele. Din frământările de cuget pe care le urmărea în jețul din odaia lui, acum se pogoară să urmărească frământările mizeriilor din casele părăsite de lume și îndrăgite de boală. Incepe o nouă viață.

Nici casa lui Pătrașcu nu mai e cea dinainte. Copilul acela căruia i-a murit mama, devine pe încetul indispensabil acestei case. Cât de duioase sunt scenele în care autorul înfățișează pătrunderea acestui suflet de tânăr în sufletul preotului! Nu mai sunt streini E părinte și e fiu. Ca și când ar fi fost de când lumea așa.

Iar servitoarea de până aci începe să facă parte integrantă din această familie duhovnicească, aidoma vremurilor din anii creștinismului primar.

Și tustrei pornesc la lucrul misionar, înfrățindu-și munca, necazurile materiale și bucuriile sufletelor lor. Abia acum bagă de seamă Pătrașcu și înțelege că misiunea lui de dinainte de convertire nu însemna mai

nimic. Că pe lângă oamenii pe care îi întâlnești și-i vezi voioși pe cale, mai sunt alții — sute și mii — cari zac în întuneric. Sunt unii bolnavi și mor, fără să aibă cine-i îngropa, sunt alții care se omoară singuri, unii pe alții, în involburări de idei și de patimi, de răscocale și de ucideri.

Incepe și el să iubească suferința. Și alături de cei nevoiași, suferă și el. Mergând pe cale e huiduit și scuipat, ducându-se să potolească, prin cuvântul Evangheliei, răscocala comuniștilor, e legat, lovit, schingiuit, închis.

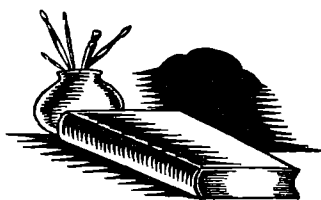
Lucrul lui însă nu se termină aci, și el merge mai departe.

Iată-l pe Andrei Pătrașcu, un preot ajuns la misiunea lui cea adevărată. Se va părea poate, pe alocurea cam nenatural poate exagerat. Dar cine ne poate garanta nouă că în contopirea preotului cu iubirea sfântă pentru Dumnezeu și pentru oameni, el nu va trăi clipe de străfulgerare a unui simțământ mistic și supranatural?!

Andrei Pătrașcu e un preot în carne și oase. E preotul creștin care ne trebuie, acela care să se uite pe sine și să-și pună sufletul pentru oile sale, care să nu caute la bucuriile lui, ci la suferințele altora. Vrem o împărăție a lui Dumnezeu pe pământ, vrem oameni credincioși și morali, vrem Biserica plină de oameni și societatea plină de caractere. Toate acestea nu se fac dela sine, ci prin suferință și jertfă.

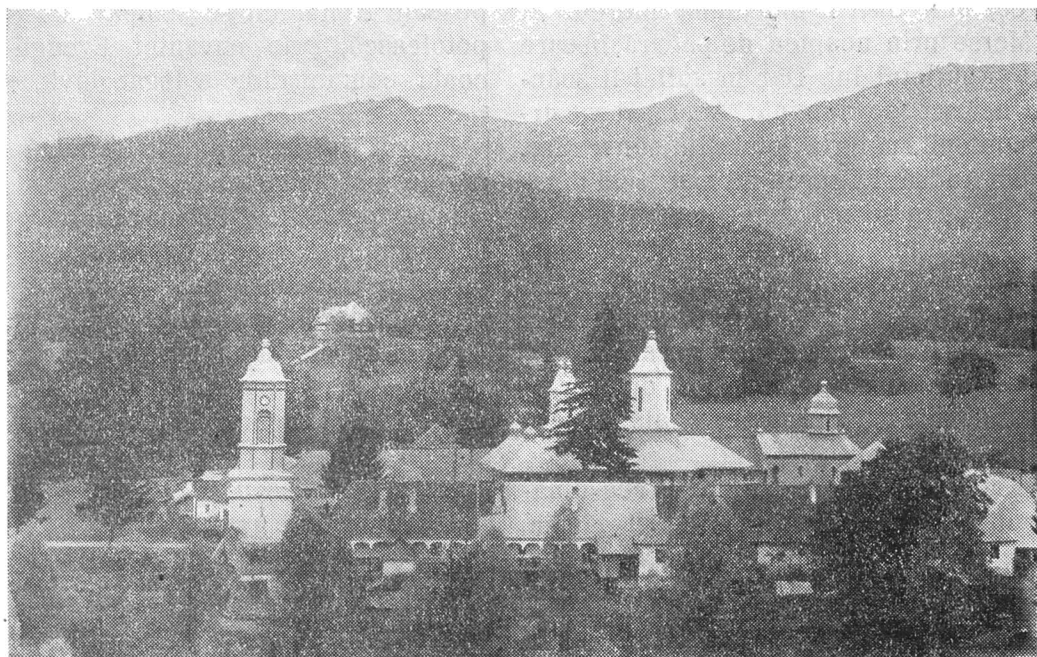
Romanul d-lui Lascarov Moldovanu merită nu numai lectură, ci și imitare a idealului ce cuprinde. Atunci nu ne va mai părea nimic nenatural, ci toate realizându-se, vor crește Biserica lui Hristos și vor pune o piatră la temelie Impărăției Sale pe pământ.

VASILE DAIA

SCHITURI ȘI MÂNĂSTIRI

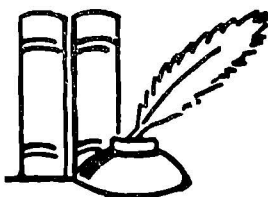
Sf. Mănăstirea Cheia.

Fiind situată în munții Bratocea, a stat în cursul războiului mondial în calea armatelor. A mai intervenit și dinte timpului, încât clădirile ei s'au dărăpănat. Chiliile locuite le-au mai reparat călugării din ele; dar cele goale — ne-locuite — s'au deteriorat mereu. Asemenea și biserica mare, avea învelișul greu stricat, putred; cupola tot așa. O reparație radicală era strict necesară. Ultimii 2 stareți și-au dat toată silința, să colecteze sumele necesare, Statul a dat lemnele cerute, încât azi întreaga mănăstire se prezintă binișor. Clopotnița și biserica mare sunt chiar frumoase. Clopotnița s'a făcut din nou. S'a mai înălțat cu 3 $\frac{1}{2}$ m.

La biserică coperișul e nou de tot, din tablă

albă galvanizată. Pridvorul s'a reparat, tencuit; tavanul stricat s'a înlocuit. Paraclisul mic e făcut din nou de fostul stareț.

La odăi s'a făcut coperișul nou cu peste 600.000 șindriile și multe alte îmbunătățiri interioare. Chipul publicat aci le arată pe toate. Ultimele reparații fac peste 350.000 lei, fără lucru de mână și material de lemn. Îți face impresie plăcută, încât mănăstirea se prezintă ca una din cele mai atrăgătoare. Călugării se silesc a fi toți la locul lor, îngrijind de mângâierea celor ce îi cercetează și a face mereu mici îmbunătățiri. Pagubă, că bieții n'au nici o avere, ca mijloc de trai. Ce au avut li s'a secularizat.

CĂMINE PAROHIALE PENTRU CATEHIZARE

În Protopopiatul I Teleorman sectele religioase apărute încă dinaintea de războiul din 1916, au cucerit mult teren. După război, ofensiva lor a fost puternică. În multe parohii sute de suflete au părăsit biserica ortodoxă și au trecut în lagărul sectant. Nucleele sectante

s'au întărit. Au ridicat case de adunare, frumoase, care au costat zeci de mii de lei.

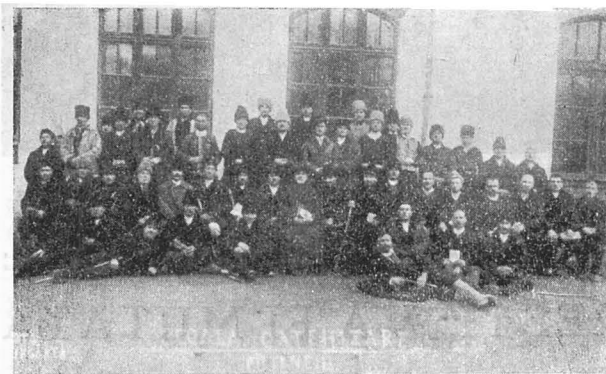
În fața ofensivei sectante s'au ridicat și creștinii noștri, pornind o frumoasă mișcare misionară religioasă. Pentru a putea înfrânge primejdia sectelor, trebuiesc întărite sufletele creștinilor noștri, prin catehizările regulate, făcute de C. Preoți. Această catehizare se face ținându-se ședințe: Miercurea și Sâmbăta seara, Dumineca și în orice sărbătoare după amiază.

Pentru ca aceste ședințe să se țină cât mai comod și în cadrul bisericii noastre ortodoxe, Păr. Protopop Metodie Popescu a luat inițiativa ridicării unor cămine bisericesti în curțile bisericilor. Orice cămin poartă numele de „Căminul Bisericesc Patriarhul Miron“.

El se compune dintr'o sală de ședință lungă de 13—18 m., largă de 7 m. Alăturat de sala de ședință se găsește o odaie pentru farmacie și o alta pentru cancelarie, bibliotecă etc. Dacă biserica n'are clopotniță se atașează clopotnița la cămin. În orice caz, deasupra căminului străjuie Sf. Cruce.

Cel dintâi cămin a fost ridicat în parohia Flămânda, unde păstorește un vrednic și inimos preot, părintele Petre Popescu. A costat 120.000 lei. Acest cămin este terminat și în el se țin acum regulat ședințe. Al doilea cămin a fost ridicat în parohia Seaca unde ofensiva sectantă este mai puternică.

Aici păstorește, nu de multă vreme, un harnic și pregătit luptător antisectant, Pr. St. Bunea. Căminul din această parohie e mult mai mare ca cel dintâi. A costat de roșu suma de lei 150.000.

Elevii școlii de catehizație din centru Băduleasa Protopopia I. T.-Măgurele.

Corul tinerimei dela parohia Flămânda Protopopiatul I. T.-Măgurele.

Sumele s'au colectat dela enoriași. A venit cu sume apreciabile în ajutor și Dl. Alecu Popescu, prefectul județului, care a apreciat această inițiativă. Un cuvânt de laudă se cuvine și D-lui Marin Chivu cântăreț și primar al com. Seaca, care a dat un prețios ajutor.

În primăvară se vor construi asemenea cămine și în parohiile: Belitori II, Traian, precum și în alte parohii unde preoții vor înțelege marea lor necesitate.

Ele răspund unei mari nevoi prezente. Poporul nostru e avid de a cunoaște Sf. Scriptură și de a trăi o viață mai intensă creștină.

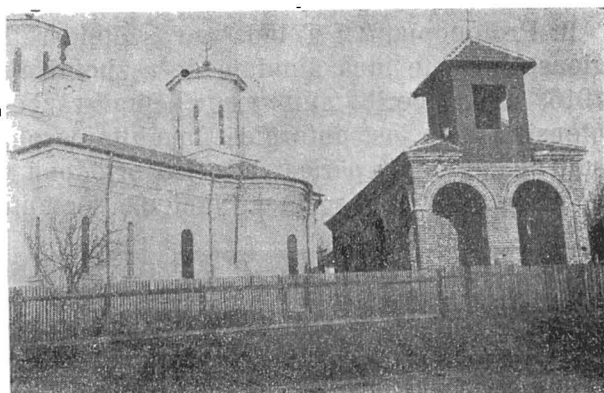
Biserica noastră ortodoxă are datoria de a împlini această sinceră și arzătoare dorință a poporului nostru. Catehizarea se poate face oriunde. În nici un loc mai bun însă ca într'un cămin bisericesc, așezat în umbra bisericii.

De aceea toată mulțumirea și lauda preoților, cari au înțeles porunca vremii și au ridicat aceste locașuri menite să întărească credința creștină ortodoxă în sufletele enoriașilor lor.

Lucrarea de catehizare lentă și ordonată a maselor adulte ale parohiilor rurale, merită toată atențiunea, având întâietatea față de orice alte asociații religioase mai noi. Catehizarea aparține sănătoasei tradiții ortodoxe.

Căminul bisericesc „Patriarhul Miron“ din parohia Flămânda, Protopopiatul I. T.-Măgurele.

Căminul bisericesc „Patriarhul Miron“ din parohia Seaca, Protopopiatul I. T.-Măgurele.

INCHISOAREA „VĂCĂREȘTI“ VA FI MUTATA

Direcțiunea penitenciarelor a cerut primăriei Capitalei printr'o adresă, un teren pentru construirea unei închisori în jurul Bucureștilor, întrucât urmează să fie mutat penitenciarul dela Văcărești.

Sf. Patriarhie a făcut acum câtăva vreme¹⁾ cunoscut direcției penitenciarelor că Mănăstirea Văcărești trebuie să fie redată scopurilor ei firești, deoarece numai temporar a fost instalată închisoarea în dependențele a acestui lăcaș. Mănăstirea aceasta constituie apoi și un monument istoric pentru Capitală

1) Adresa ultimă este aceasta a sf. Patriarhii, dar biserica încă de pe vremea, când dl. Dem. Dobrescu era primar al capitalei, a făcut repetite adrese la primărie, la ministerul de justiție, în care mereu a cerut retrocedarea Mănăstirii Văcărești scopurilor sale bisericesti, pentru care a fost înființată. Se nădăjduim, că dorința justă a bisericii se va împlini.

Red.

și ar fi nepotrivit să mai rămână în situație de astăzi.

În urma cererii de revendicare a mânăsă tirii Văcărești, care face parte din patrimoniul sf. Patriarhii și în jurul căreia se va crea un parc, direcția penitenciarelor a luat hotărîrea să construiască alt penitenciar.

Primăria Capitalei, nedispuând însă de niciun teren în jurul Bucureștilor, direcția penitenciarelor urmează să cumpere un teren, pe care să construiască închisoarea.

Lucrul acesta ar trebui să se realizeze cât mai repede, deoarece, pe deoparte, închisoarea Văcărești nu mai corespunde cerințelor de astăzi, iar pe de altă parte mănăstirea ar putea fi redată cu un ceas mai de vreme preocupărilor de ordin spiritual ale cetățenilor din acel cartier.

„Universul“

C R O N I C A I N T E R N A

M I S I O N A R E

Mișcarea culturală la Ateneele populare din Capitală cu concursul Preoțimii; tălmăcirea sf. Evanghelii în legătură cu actualele probleme sociale.

Comitetul mișcării culturale dlea Municipiul Capitalei, a rânduit programul ce urmează a fi executat la Ateneele populare cu concursul și al P. C. Preoți. Cucernicii Preoții sunt repartizați prin Protoierii și vor fi bineveniți mai ales în mijlocul muncitorimii de azi.

Duminică 17 Ianuarie. — a) Pericopa evanghelică, Luca XVII 12-19: Recunoștința ca virtute față de oameni și față de Dumnezeu.

b) Conferință: Iubirea de neam ilustrată prin figuri reprezentative din trecutul nostru.

(Comemorarea Spătarului Milescu, cu prilejul împlinirii a 300 de ani dela naștere). S'a evocat istoria epocii sale și viața acestui boier, mare învățat și călător ajuns până în China, accentuându-se caracterul de enciclopedist și om curios a cunoaște cât mai mult din întreaga lume, rămânând totuși român. Comparație cu Dimitrie Cantemir și alții.

Această șezătoare a fost și o pregătire pentru serbarea unirii.

Duminică 24 Ianuarie. — a) Pericopa evanghelică Luca XVIII 35-43: Domnul Hristos ca luminător al vieții sufletești și al vieții de toate zilele în societatea actuală.

b) Cele două uniri și consolidarea țării: Dela Cuza-Vodă la Carol al II-lea.

S'a caracterizat epoca lui Cuza-Vodă și epocile celor trei regi, realizările lor politice, tehnice, economice și culturale.

Duminică 31 Ianuarie a) — Pericopa evan-

ghelică Luca XI. 1-10: Inoirea vieții noastre prin Domnul Iisus Hristos.

tenu a ales un conferențiar, de preferință o personalitate din cartierul său. care a descris o personalitate din cartierul său care să descrie istoria cartierului, oamenii lui de seamă, evenimentele importante ce au avut loc pe străzile și în casele acestui cartier.

Duminică 7 Februarie. — a) Pericopa evanghelică Matei XXV, 14-30: Justificarea ierarhiei sociale, prin darurile deosebite primite de om dela Dumnezeu.

b) Protecția contra gazelor: S'a apelat la tehnicieni, de preferință militari, care au arătat primejdiile războiului, cum ar putea fi războiul viitor și mijloacele de apărare a populației civile.

Duminică 14 Februarie. — a) Pericopa evanghelică Matei XV, 21-28: Cu credință sinceră și alte neamuri pot intra în creștinism.

b) Vasile Alecsandri, culegătorul Mioriței, poemul specificului românesc: Se va schița viața și opera lui Alecsandri, accentuându-se asupra Mioriței, făcându-se o analiză a acestui poem unic de reprezentativ pentru simțămintele romântului în fața vieții și a morții. Se vor recita și citi numai din operele lui Alecsandri. La unele atenee se va juca piesa Rapsozii, care are ca eroi pe Alecsandri și Eminescu, sau alte piese din teatrul lui Alecsandri.

Duminică 21 Februarie. — a) Pericopa evanghelică Luca XVII. 10-14: Revenirea sufletului păcătos la adevărata credință și viață creștină este bine primită de Dumnezeu.

b) Ce-am văzut călătorind prin țara mea sau în....: (Se vor alege conferențiarilor cari au călătorit și prin țări străine, și care vor descrie frumusețile și lucrurile interesante văzute fie în țară, fie în Franța, Anglia, America, etc., căutându-se a se accentua mai ales lucrurile bune care ar putea fi introduse și la noi). Dacă se poate a se evoca aceste locuri descrise și prin proiecții sau cinematograf.

Duminică 28 Februarie. — a) Pericopa evanghelică Luca XV, 11-32: Căința sinceră și lepă-

darea completă de trecutul păcatului, este una din condițiunile reînvierii noastre înaintea lui Dumnezeu Tatăl.

b) Lumea lui Ion Creangă: Se va descrie viața și eroii marelui povestitor. La unele atenee se va juca piesa Ivan Turbincă, după Ion Creangă, de Ion Damian.

Duminică 7 Martie. — a) Pericopa evanghelică, Matei XXV, 31-46: Nici o faptă fără răsplată înaintea lui Dumnezeu.

b) Cooperația, evoluția și rosturile ei: Se va apela la economiști, cari să descrie pe înțelesul tuturor ce e cooperația, cine sunt promotorii ei, cum s'a aplicat această reformă în alte țări și la noi, ce s'a realizat și ce s'ar putea realiza prin cooperație.

Duminică 14 Martie. — a) Pericopa evanghelică, Matei VI, 1-21: Sănătatea morală și fizică însoțită de post și fapte bune.

b) Istetimea românului în fabule, proverbe, ghicitori.

Duminică 21 Martie. — a) Pericopa evanghelică, Ioan I. 43-51: Ortodoxia și credința strămoșească a poporului român.

b) Mucenicii bisericii creștine ortodoxe: (Cu prilejul Duminicii Ortodoxiei, prima din postul mare). Se va arăta ce e ortodoxismul, tăria lui dealungul veacurilor, cari sunt mucenicii acestei biserici și viețile lor, și pentru că e vorba și de comemorarea reintroducerii icoanelor în biserică, se va arăta și rostul cultului sfintelor icoane, ce simbolizează ele, etc.

Duminică 28 Martie. — a) Pericopa evanghelică, Marcu II, 1-12, Ioan X, 9-16: Multe din suferințele omenești sunt cauzate de nerespectarea legilor divine puse în această lume.

b) Primejdia și combaterea boalelor sociale: Se va apela la medici competenți, care cu date statistice să arate ravagiile malariei, sifilisului tuberculozei, boalelor venerice și mijloacele lor de combatere.

Duminică 4 Aprilie. — a) Pericopa evanghelică, Marcu VII, 34-38: In evanghelie descoperim taina fericirii vieții pe pământ.

b) Apărarea pasivă.

Duminică 11 Aprilie. — a) Pericopa evanghelică, Marcu IX, 17-32, Matei IV, 25, V. 1-12: Sfânta Cruce și sensul ei înalt, după credința strămoșească.

b) Sădirea pomilor.

Duminică 18 Aprilie. — a) Pericopa evanghelică, Marcu X, 32-45: Primatul spiritual în viață prin apostolatul în servirea tuturor.

b) Frumusețile țării noastre: Se vor scoate în evidență locurile pitorești, cum și stațiunile climaterice și balneare pe care le avem, spre a opri exodul celor ce pornesc în străinătate, înainte de a-și cunoaște țara lor.

Fiecare șezătoare va fi precedată de citirea și explicarea unei pericope evanghelice.

PASTORALA I. P. S. PATRIARH DR. MIRON CRISTEA.

Cu prilejul sărbătoririi a zece ani de activitate a Frăției creștine ortodoxe: „Patriarhul Miron“, pusă în volumul festiv, ce se află sub tipar.

Din mila lui Dumnezeu Arhiepiscop al Eparhiei Bucureștilor, Mitropolit al Ungro-Vlahiei și Patriarh al României; către iubiții Mei fii sufletești din Frăția Misionară Creștină Ortodoxă „Patriarhul Miron“.

„Iată că, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, s'au scurs zece ani de când a luat ființă, pornind din sânul Catedralei Noastre, această Asociațiune Creștină Ortodoxă, căreia ostenitorii i-au dat numele Meu. Ca Arhipăstorul vostru, nu pot decât să mă bucur când aud, că în acești ani v'ați călit sufletește în focul misiunii creștine — și încă — de *adevărați creștini*.

Vremea ne va spune mai mult. Nu este mai puțin adevărat, că acum zece ani, când urmele marelui războiu se simțeau, iar sufletele creștine erau răslețite, și când tot felul de curente de destrămare și de învățături mincinoase apăreau, atunci trebuia o trâmbiță mai răsunătoare, pornită din Biserica Mântuitorului Hristos, care să adune pe cât mai mulți creștini, «ca și aceștia împreună cu Noi să slăvească prea cinstit și de mare cuviință numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh»; și să-i îndemne, ca să meargă pe calea cea luminată care duce la mântuire. Dacă dela războiu și până în anul 1926, în cuprinsul Arhiepiscopiei Mele, nu s'a putut realiza o mișcare creștină ca aceasta ce-Mi poartă numele, este și faptul că Biserica Ortodoxă a trecut prin mari prefaceri în organizarea ei internă, precum și în stabilirea legăturilor ei cu celelalte Biserici Ortodoxe. Dar totuși, în anul 1926, sub îndemnul Meu, — dorind să am o mișcare creștină cât mai numeroasă — în cuprinsul acestei de Dumnezeu păzite Arhiepiscopii, am propus unui modest slujitor al Meu din Catedrala Țării — P. C. Păr. Protos. Teofil Ionescu — ca prin darurile cu care l-a înzestrat Dumnezeu, să aducă la îndeplinire gândul Meu. Și n'a trecut multă vreme, până când să răsunet puternic glasurile creștinilor ce se și strănseseră

când li s'a spus vestea. Și astfel, încetul cu încetul, această înjghebare creștină a crescut mereu, până a ajuns a număra mii de membrii, și a se socoti ca o mare armată permanent concentrată sub scutul Bisericii și gata de a o apăra de toate bântuелile protivnicului, văzut și nevăzut.

Este prea mult a înșira aci tot ce s'a făcut la această Frăție timp de zece ani, dar nu pot trece cu vederea, că în cei zece ani, această Frăție s'a dovedit a fi o experiență cu totul folositoare Bisericii, prin roadele ei duhovnicești, cari sunt destul de însemnate. Este de ajuns să spun aci, că prin adunările ei, a atras un număr mare de credincoși de pe drumul rătăcirii, că a stăruit pentru aducerea la dreapta credință a multora, pentru căsătoria celor ce trăiau în concubinaj — fără binecuvântarea Bisericii — pentru combaterea sectanților și, însfârșit, pentru ajutorarea celor în nevoie, de care a dat dovadă mai mult decât multe alte instituții. Prin Ospătăria «Mila creștină a Sfinței Patriarhii», înființată de Noi, și la care s'au alăturat și alte ajutoare după puteri, s'au hrănit — până acum — timp de trei ani, în anotimpurile friguroase, mii de săraci, iar creștinii mai înstăriți s'au arătat deasemenea mai milostivi, aducând darurile lor sau făcând mesele după parastas, la această ospătărie, ce am hotărât să se permanentizeze.

Prin tipografia proprie ce și-a înființat, tipărește mii de broșuri pentru propaganda ortodoxă și combaterea sectanților, iar prin azilul ce-l clădește, va adăposti bătrâni și nevoiași fără locuință.

Încă din anul 1931, Eu am dat poruncă, printr-o pastorală a Mea, ca să se înființeze în toate parohiile din comunele rurale ale Arhiepiscopiei Noastre, — ceea ce s'a și înfăptuit — câte o astfel de înfrățire, pe care am găsit-o ca un mijloc mai potrivit pentru înflorirea virtuților și faptelor creștinești. Și repet acum sfatul Meu de atunci, ca toți fii Mei duhovnicești să se unească sufletește prin cântări de laudă către Dumnezeu și să primească învățătura creștinească ce li se dă de către preoți, căci numai așa putem nădăjdui să biruim răul acestei lumi.

Cei zece ani de experiență — de sigur — vor fi scos la iveală multe lucruri și bune și rele. Rămâne acum ca cele bune să se desvolte, iar cele rele să se ocolească, ca astfel propășirea pe calea cea bună să producă roade tot mai de folos pentru creștini.

Eu binecuvintez pe cei ce se ostenesc la această lucrare creștină, slujitori sfințiți și mireni destoinici, pentru rezultatele obținute până acum, pentru roadele duhovnicești culese timp de zece ani. Deasemenea doresc ca și de aci înainte, Frăția aceasta să meargă pe drumul drept ce și l-a croit, culegând neîncetat aceleași roade îmbelșugate, pentru binele tuturor creștinilor cari fac parte din Biserica drept măritoare a Răsăritului.

Cu arhieriești binecuvântări, al vostru rugător“.

M I R O N

Patriarhul României

CERCURI PASTORALE

Ședința cercului pastoral Câmpulung Mușcel.

Cercul pastoral Câmpulung își începe ședințele culturale religioase pentru anul 1936-1937, la Biserica «Sf. Gheorghe» din parohia Șubesti, vechi monument istoric cu veche pictură bizantină, întrucât anul trecut nu s'a ținut ședință la această Biserică, privind deopotrivă toate Bisericile din oraș și pe credincioșii lor, cari trebuie cultivați pentru o reală viață religioasă morală.

Biserica fiind bine chivernisită și frumos reparată ca și celelalte 2 biserici din această parohie, se aduc mulțumiri în numele cercului, preotului paroh Victor Nicolescu și consiliului parohial, pentru strădania și munca în a găsi fondurile cu care s'au reparat cele trei biserici din această parohie.

Buna stare a bisericilor din parohie, trebuie să fie un puternic îndemn pentru toți parohienii de a cerceta biserica în zilele de Duminici și sărbători, pentru a asculta sfânta slujbă și învățătura mângâietoare de suflet a Mântuitorului Iisus Hristos, pe care a predicat-o sub formă de pilde sau parabole, pentru a o face să fie înțeleasă mai ușor de popor.

Pentru a gusta din farmecul și frumusețea acestei învățături, se explică două parabole

și anume: «Samariteanul milostiv» și «Bogatul căruia i-a rodit țarina». Explicarea s'a făcut cu graiul marilor părinți ai bisericii: «*Sfântul Ambrozie, fericitul Augustin și Sfântul Vasile cel Mare.*

După ce citește din Sf. Evanghelie ambele parabole, arată că Sf. Ambrozie și fericitul Augustin, ambii părinți ai bisericii apusene, explică parabola «Samariteanului milostiv» arătând că Samariteanul este însuși Mântuitorul Iisus Hristos, care prin jertfa și învățătura sa, a ridicat neamul omenesc căzut în mâinile tâlharilor, adică a îngerilor întunerecului, care-l despuiară de toate darurile cu care era împodobit și îi făcură mii de răni.

Legea veche arătată prin preot și levit, n'a putut să-l ajute, din cauza păcatului de care sufletul era pătruns; iar casa de oaspeți unde a fost dus cel rănit, este biserica, unde ca și la

o casă de oaspeți, călătorii care se întorc în patria cerească, iau hrană, gustă cuvântul și trupul lui Iisus Hristos. Cât a stat pe pământ a îngrijit singur pe bolnav, adică de neamul omenesc, iar după ce a plecat, a lăsat această grijă bisericii și conducătorilor ei.

Iar cea de a doua parabolă, a bogatului căruia i-a rodit țarina, o explică fericitul Augustin și Sf. Vasile cel Mare, arătând că cel ce-și strânge cantități mari de bunuri, puțin beneficiază de ele, căci mai degrabă își află moartea decât viața, aflându-se în acel chin sufletesc, care l-a făcut pe bogat să strige cu mare neliniște: ce voi face?, strigăt pe care îl scoate tot așa și săracul împins de cea mai mare mizerie.

Pentru că bogatul n'a auzit glasul săracilor, și s'a gândit numai la pofta sa, de aceea Dumnezeu i-a zis: în noaptea aceasta se va lua sufletul dela tine; cele ce ai strâns, cui vor rămâne?

După ce arată marea datorie de a ajuta pe aproapele — nu cu vorba, ci cu fapta și dreptatea, chiar dacă aproapele ne este dușman; de a fi totdeauna drepti cu aproapele și sinceri, spunându-i adevărul, și înlăturând din sufletul nostru ura, invidia și răzbunarea, îndeamnă pe credincioși de a-și apăra credința, față de șarpele veninos, comunismul, care propagă înlăturarea religiei, comunizarea familiei și colectivizarea proprietății. La ce rezultate poate duce comunismul, se poate vedea din Spania, care a ajuns un morman de ruine, iar frații de același neam se omoară fără milă unii pe alții.

Biserica nouă „Sf. Impărați“ din parohia nou înființată dela Poiana Țapului, sfințită în toamna anului 1936.

F I L A N T R O P I C E

Cantina săracilor.

Din purtarea de grije a I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea, întemeiată pe dragostea creștinească față de aproapele, s'a înființat și funcționează regulat, pe lângă frăția misionară „Patriarhul Miron“, o cantină a săracilor, adăpostită în casa frăției, din str. Sf. Apostoli, din Capitală.

Aci, în fiecare zi, iau masa în rugăciuni cântate înainte și după ospățare, sute de săraci ai

Capitalei. Cu zel și cuviință, care amintesc începuturile creștinismului biruitor, depun aci, ca și în toată acțiunea religioasă a frăției, cele mai curate străduințe, spre a mulțumi pe toți cei în suferință — o, și multă lume a mizeriei aleargă aci să fie mângâiată! — părintele proto-singhel Teofil Ionescu, prea inimosul conducător al frăției, părinții diaconi, D. Bodale și Gh. Nițoiu; apoi osârduitoarele creștine, d-nele Pia Vincescu, Maria Furnică și Eliza Dumitrescu și d-rele Marietta Constantinescu, Sia Călinescu etc., acestea adunând ajutoare ca niște albine harnice, din dărnicia bunilor creștini, și servind cu rândul masa la săraci.

În ziua sfântului Ioan Botezătorul, a fost prăznuire deosebită la cantina frăției.

Profesorul pensionar, d. Ioan Popescu-Pasărea, președintele asociației generale a cântăreților bisericești, a dăruit frăției suma de 20.000 lei, din care să se servească o masă săracilor cari vin aci, în fiecare an, de ziua d-sale, sf. Ioan Botezătorul. Anul acesta a fost, deci, prima masă servită din acest fond.

După săvârșirea unui parastas, la care a fost pomenit și comandorul Jean Mihail, și binecuvântarea mesei (s'au cântat în comun „Cu sfinții odihnește“ și „Veșnică pomenire“), pâr. Teofil Ionescu a deslușit frumusețea faptei donatorului d. profesor Pasărea, adresând cuvinte de caldă mângâiere și îmbărbătare obijduiților soartei, pentru a căror durere tot se mai găsesec inimi milostive care s'o oblojească și s'o vindece.

Față de frumusețea lucrului creștinesc-moral, la care am fost martor eri, adaog — și aș stărui să fie auzită rugarea mea — ca fapta de bun român și bun creștin a profesorului I. Popescu-Pasărea să fie pildă pentru cât mai mulți, fiind încredințați pe deplin, că ajutorul dat pentru cantina săracilor de pe lângă frăția misionară „Patriarhul Miron“ este în adevăr un rod al milei creștine care dă mângâiere și mulțumire celor ce n'au pe lume aceasta, în țara grâului, măcar pâinea cea de fiecare zi.

M. PREDESCU

Imbrăcarea a 30 copii săraci la Biserica Andronache-Colentina.

Manifestația creștinească de la biserica Andronache-Colentina, în cadrul căreia au fost îmbrăcați, 30 de copii săraci, a început prin co-

lindele executate de corul școalelor primare Colentina și Andronache, sub conducerea d-lui M. Buciu.

Preotul Eug. Bărbulescu, parohul bisericii Silvestru, a spus că în ajunul sărbătorilor toți ne pregătim să primim pe Mântuitorul nostru Iisus. Pentru toți, Crăciunul e prilej de bucurie, dar mai ales pentru copii.

Crăciunul, la noi, e legat de multe datini frumoase și cei bătrâni se gândesc cu duioșie la vremea copilăriei, când așteptau la geam să vină colindătorii. Cine nu se simte mișcat de aceste lucruri nu e român, pentru că întreaga viață a românilor se desvoltă sub scutul credinței creștine ortodoxe. Toate datinile de sărbători, comoară neprețuită a poporului nostru, arată în-deajuns aceasta.

Pe lângă învățăturile pe care le dă, biserica trebuie să arate că știe să ajute pe cei nenorociți.

Ceea ce a realizat părintele Burlănescu, împreună cu comitetul de doamne, este cu adevărat Evanghelia pusă în practică.

D. N. Petrescu, directorul școlii Colentina, a mulțumit în numele elevilor cari au fost îmbrăcați, pentru că astfel au fost ajutați să poată urma mai departe școala, care împreună cu biserica, formează caracterele acelor cari vor fi mâine de folos țării.

Preotul Bărbulescu a adăugat: Cu voia lui Dumnezeu, pășim în al patrulea an de operă misionară creștină.

Cât timp noi predicăm în biserică iubirea aproapei, dar nu o punem în practică, nu suntem creștini. Și dacă biserica se străduiește să ajute pe cei lipsiți, se gândeste însă și la mântuirea sufletelor enoriașilor, cerându-le să ajute și ei pe cei lipsiți.

Astfel, prin colaborarea tuturor, a bisericii, a doamnelor din comitet, a frățiilor voastre, am ajuns să realizăm o forță mare.

Mulumește d-lui N. Vlădoianu, ctitorul bisericii acestui cartier.

La patronul bisericii au fost ajutate 200 familii; mai târziu, spune preotul Burlănescu, am împăcat cu biserica 50 familii, care trăiau căsătoriti fără binecuvântarea lui Dumnezeu, iar acum, 30 de elevi din cei mai sărmani, sunt îmbrăcați, și alte familii ajutate cu alimente și bani. Pentru această operă, mulțumește d-lor din comitetul de asistență socială.

A urmat distribuirea hainelor și alimentelor.

Corul celor două școli, împreună cu enoriașii din biserică, au intonat apoi imnuri religioase.

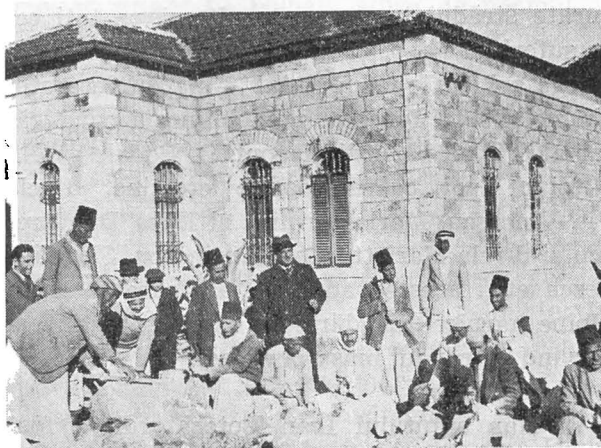
C R O N I C A E X T E R N A

Dela Biserica și căminul românesc dela Ierusalim.

După greva Arabilor din Palestina, care a durat atât de mult, s'au reluat lucrările dela «Căminul românesc» din Ierusalim. Din fotografiile ce le publicăm în numărul de față se vede stadiul de azi al lucrărilor. Ele progresaază într'un tempo mai rapid, decât cum se adună mijloacele necesare pentru acoperirea cheltuelilor. Deaceea așteptăm, să răsară de undeva câte un donator — după modelul «Hagiilor» din trecut, care să contribuie a face barem câte o parte din lucrări. D. ex.: unul să facă catapeteasma, altul pictura, altul mobilierul și așa mai departe, ca toate să reușiască acolo în țara Domnului Hristos spre a înălța vrednicia și demnitatea Românilor, a celor mai vechi credincioși ai lui din aceste părți ale lumii.

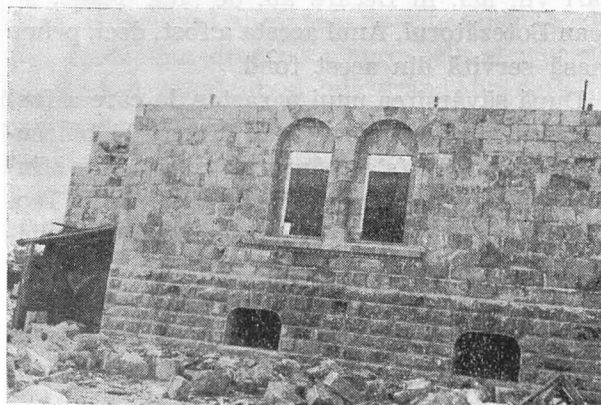

Portalul dela intrarea principală la Biserica și Căminul românesc dela Ierusalim cu pervazul frumos, sculptat în piatră. Ușa frumos sculptată în stejar pentru acest portal s'a trimis gata de aci. A sosit acolo de mult.

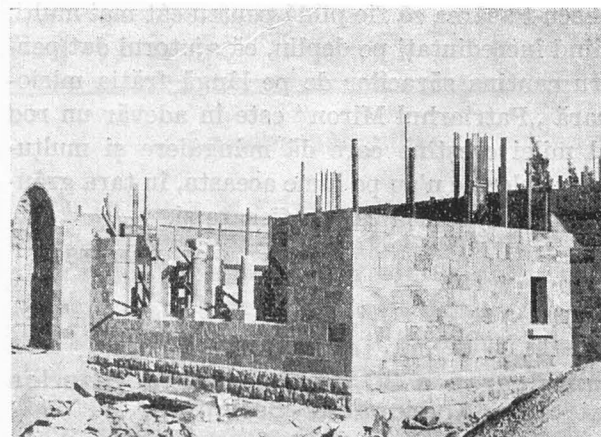

Cum lucrează meșterii Arabi la cioplirea pietrilor pentru „Căminul românesc“ și Biserica dela Ierusalim după încetarea îndelungatei greve dela 1936.

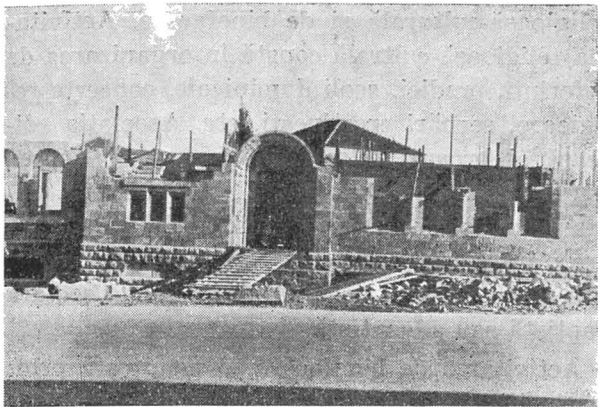
La mijloc arhitectul-conducător Arabul Baramky.

O parte din clădirea „Căminului românesc“ dela Ierusalim. Cu nerăbdare așteptăm terminarea lui cu bine.

Stadiul de azi al zidirii Căminului și Bisericii românești dela Ierusalim, partea dreaptă dela portal.

Stadiul de azi al clădirii „Bisericii și Căminului românesc“ dela Ierusalim. Frontul întreg. Lucrările continuă destul de repede, în măsura, în care primesc speșele de acasă.

Rolul important al bisericii ortodoxe române.

Tratativerle dintre biserica română și cea anglicană.

Marele cotidian «Times» a publicat un lung articol de fond consacrat tratatelor duse între biserica anglicană și biserica ortodoxă română.

Citând cuvintele unui mare demnitar al bisericii anglicane, ziarul scrie că votul de astăzi, dat de Sinodul bisericii anglicane este considerat, din punct de vedere eclesiastic, **DREPT CEL MAI IMPORTANT PAS DE REFORMĂ.**

Ziarul relevă importanța bisericii ortodoxe române, care are 14 milioane de credincioși și care este cel mai mare și cel mai influent grup autocefal al bisericii ortodoxe de răsărit.

Raportul asupra tratatelor duse a fost aprobat în luna Iunie 1936 de autoritățile anglicane din nordul Angliei. Așa, el a fost ratificat de sinodul din Canterbury: sinodul superiorilor l-a adaptat în unanimitate, iar congresul cu 161 voturi, contra 6. «Times» caracterizează această majoritate drept covârșitoare.

Episcopul de Gloucester publică azi o nouă scrisoare, prin care răspunde în amănunt la toate chestiunile de detaliu în legătură cu definirea dogmelor, ridicate de cei cari critică apropierea dintre cele două biserici. Episcopul de Gloucester explică apoi credința euharistică.

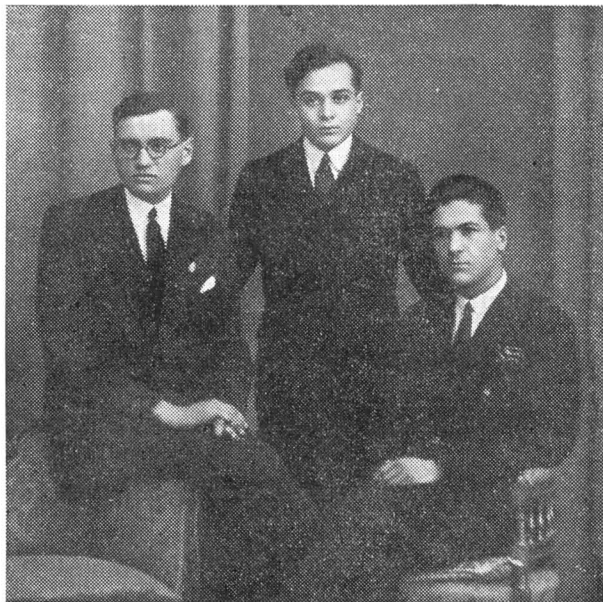
Corul bisericii române din Sofia.

Corul bisericii române din Sofia, a dat la Ateneul Român, Duminică 3 Ianuarie 1937, la orele 9 seara, un mare concert coral.

Puternic ca unitate vocală și stăpân pe un bogat repertoriu muzical, corala românilor din Sofia aduce în cântecele ei duioase și nostalgice nesfârșita dragoste, care leagă pe românii din dreapta Dunării de sufletul fraților din Dacia, iar în arta lor muzicală pune expresia superiorității spirituale care-i impune în respectul și admirația poporului bulgar.

Sentimente de recunoștință pentru I. P. S. Patriarh dela foștii bursieri.

Chipul acesta reprezintă doi tineri ortodocși din Bulgaria și unul din Polonia, aduși între alții de I. P. Sf. nostru Patriarh Miron în internatul Teologic din București, unde au stat până au luat licența, reîntorcându-se apoi în patria lor.

Iată ce scriu ei Patriarhului spre finea studiilor:

I. P. S. P.

„Sentimentul de admirație, care ne copleșește pentru neobosita I. P. S. Voastre străduință de a aduce Dreptcredincioasei Biserici, pacea și unitatea, mulțumită cărei străduinți urmăm și noi cursurile facultății de teologie din București — ne dă tăria de a îndrăzni, cu îngăduință I. P. S. V., să vă oferim chipurile noastre, ca semn de mulțumire, recunoștința și respect necurmat pentru părinteasca ocrotire, ce ni s'a oferit în timpul anilor de studii“.

Ai I. P. S. V. prea supuși fii sufletești:

Dimiter P. Petrov, bulgar
Petcu P. Stoneff „
Mihail Rudecki, rus-Polonia

„Frățiile creștine ortodoxe“ din Bulgaria.

Viața religioasă din Bulgaria, îți evocă atmosfera de evlavie și duh religios din nostalgicul nostru trecut bisericesc și istoric. Are ceva din orientalismul general al trecutului religios creștin.

O deosebită impresie îți dă regularitatea dangătului de clopot ce se repetă în fiecare zi, de două ori (la 8 dim. și d. am.), chemând religios, pe credincioși la rugăciunile «Utreniei» și «Vecerniei». Iar credincioșii nu lipsesc. Și aceasta nu numai în Sofia, ci în toate orașele din Bulgaria.

În afară însă de această împlinire a tipicului — aproape monahal — mai ai în timpul zilelor frumoase, pe străzile Sofiei, o priveliște neobișnuită, ce-ți amintește de scenele biblice, din viața Mântuitorului nostru Iisus Hristos ca învățător: grupuri numeroase de credincioși cu preoții lor în frunte, vizitează bisericile și muzeele Sofiei sau sunt numai în treacăt spre vreo mânăstire însemnată. Aceste grupuri sunt «Frățiile creștine-ortodoxe». Ele își au o existență, în Bulgaria, mai bine de 30 de ani. În asociație, însă, sunt unite numai din Septembrie 1926. «Frățiile ortodoxe-creștine» sunt organizații libere creștine, pentru însuflețirea credinței și devoției evanghelice. Ele sunt, însă, în Biserică și sub conducerea Bisericii. Insuși I. P. Sfințitul Mitropolit al Sofiei este conducătorul general al asociației.

«Frățiile» se întrunesc regulat în congrese anuale, cari sunt foarte populate. Așa congresul din anul acesta, care a avut loc în orașul Kiuștendil — în zilele de 4, 5 și 6 Oct. c., — a fost vizitat de peste 2000 de delegați și oaspeți. Insuși I. P. S. Mitropolit al Sofiei împreună cu câțiva preoți profesori universitari, au participat și au conferențiat.

«Frățiile» desfășoară o lăudabilă activitate

religioasă-culturală și de binefacere. Activitatea religioasă-culturală constă în organizarea de coferinți, predici, școli duminicale, concerte religioase, serbări creștinești, etc. Asociația editează și broșuri religioase, precum și o prea frumoasă revistă intitulată «Hristianca». Această revistă care apare în 4200 de exemplare, are o înfățișare estetic-creștină cu totul îngrijită. Este de felul celor de propagandă sectară baptistă sau adventistă.

Activitatea de binefacere se manifestă prin: a) instituții de binefacere proprii (ca: azile pentru bătrâni și orfani, cantine fără plată pentru elevi, colonii de vară pentru copii, etc.), sau prin b) ajutoarele ce dau instituțiilor de binefacere ce aparțin altor organizații, ori în fine c) prin ajutorul individual al membrilor acestor frății.

«Frățiile creștine-ortodoxe» sunt răspândite în toată Bulgaria, iar conducătorul fiecărei frății este preotul satului respectiv. Activitatea și scopurile acestor mișcări religioase, deci, sunt dirijate și precizate de Biserica învățătoare.

«Frățiile creștine-ortodoxe» se străduiesc să desrădăcineze — prin Biserică — din sufletul omului și al popoarelor, chipul «sângerosului Cain»¹⁾ și înlocuirea lui cu «cel al liniștitului și luminosului Abel» — pregătind prin aceasta rezistența spirituală ce trebuie să opună comunismului care a pus în mișcare toate forțele iadului împotriva creștinismului și idealurilor lui.

Și lupta va fi grea și decisivă. Să strângem dar rândurile și să ne îmbrăcăm cu toate armele lui Dumnezeu, ca să putem sta împotriva meșteșugirilor diavolului». (Efs. c. VI. 10.).

Diacon I. DOROBANȚU.

1) I. P. S. Mitrop. Ștefan în confer. dela 4 Oct. c.

CĂRȚI

AL. LASCAROV-MOLDOVANU: *Intoarcerea lui Andrei Pătrașcu*, roman, editura Cugetarea, prețul lei 70.

Scriitorul profund creștin, d. Al. Lascarov-Moldovanu, a dat la iveală de curând una din lucrările sale cele mai valoroase, atât din punct de vedere al concepției sale creștine, cât și ca stil. „Intoarcerea lui Andrei Pătrașcu“ este o coroană de laur în plus, care împodobește fruntea autorului „Cohortelor morții“ și-l înalță tot mai sus pe pedestalul operii sale literare — aducătoare de suflu evanghelic în arșița sufletului nostru.

Domnul Al. Lascarov-Moldovanu s'a singularizat—de multă vreme—de pleiada scriitorilor contemporani. D-sa și-a croit o cale de străbătut cu totul alta, o cale grea și spinoasă, dar cu mai multe satisfacții sufletești, făurind-o în stânca de granit a Sf. Evangheliei, pe care a dăltuind-o cu sftelul său cald, de adevărat creștin. Calea comună pe care merg scriitorii de astăzi în marea lor majoritate, se depărtează din ce în ce mai mult de orice realizare morală, educativă și artistică. Literatura modernă actuală este nu mai mult decât o întortoachere de gânduri, un amestec fără nici o noimă de fapte și de fanteziste îndeletniciri mondene; — din care pricină gustul pentru citit s'a atrofiat, s'a nimicit aproape până la inexistență. Literatura actualmente este pe ultimul plan al activității omului. Și poate tocmai pentru că nu mai găsește nimeni în cartea de astăzi un reazim sufletesc, un loc de binecuvântată odihnă spirituală și reconfortare.

Sunt însă în prezent câteva persoane înțeleghătoare a acestei triste stări de fapt, care-și dau seama de această distrugere cu încetul a tuturor puterilor de creație a scriitorilor moderni și care luptă din răzputeri pentru a le tălăzui gândurile și a le îndrepta atențiunea și activitatea lor înapoi spre clasici. Este o nobilă intenție — atâta timp cât avem și noi clasicii

noștrii, singurii poate cari se citesc cu înțelegere azi.

În mijlocul acestui haos literar, în mijlocul vacarmului acesta creat de eculubrațiile minților specifice vremurilor în care ne sbatem, — cartea „Intoarcerea lui Andrei Pătrașcu“ — împreună cu toate lucrările d-lui Al. Lascarov-Moldovanu — omul și opera — ne apar ca niște arhangheli binevestitori ai unui curent sănătos, profund creștin și educativ-moral, — care picură în sufletele și inimile noastre stropi binefăcători din majestatea și atotputernicia Celui Răstignit în vârful Golgothei.

Drumul acesta pe care perseverează să meargă d-l Al. Lascarov-Moldovanu— și pe care este aproape pribeag — este drumul creștin al sfințelor noastre evanghelii și învățături creștine, este singurul drum pe care mergând, dobândești liniștea sufletului.

Autorul atât de suav al „Bisericii năruite“, ne dă în cartea de față sbuciumul sufletesc al unui slujitor al altarului, până în momentul înțelegerii depline a trăirii cuvântului creștin: iubire. Intreaga lucrare este o cântare a iubirii creștine, o odă sublimă, ruptă din sufletul autorului, pentru această virtute creștină.

Părintele Andrei Pătrașcu este un bătrân slujitor al altarului. Asupra sa s'au abătut nemilos cele mai mari dureri omenești, în fața cărora sufletul său se clatină. Prea sunt mari și greu de suportat. Toate aceste dureri culminează în pierderea fiului său Mihail, care cade victimă tocmai răutății și învrăjbirii oamenilor. Gândul său pribegește prin locuri neumbrate și neștiute căutând răspuns la întrebările ivite în clipele de supremă durere, în loc să fie îndreptat spre durerile apropiate. Astfel că în sufletul părintelui Andrei Pătrașcu încolțește sămânța îndoielii și a necredinții. Dar tocmai în sbuciumul acesta al sufletului său, mila divină îl ajută și-i îndreaptă pribeagul său gând către suferințele și mizeriile cari roesc în jurul său. Și atunci părintele Andrei își dă seama ce-i lipsește pentru liniștea sa sufletească: tocmai cărna vieții, tocmai îndreptarul acțiunilor sale de toate zilele: iubirea.

Lângă casa sa un om fără suflet își torturează soția și nu crede în Dumnezeu. Părintelui Andrei i se face milă și intervine cu duhul blândei. Mai departe vede o mamă martiră pentru copilul ei, pe care cu prețul vieții ei îi oferă posibilitatea unui studiu și întrezărirea

unui alt ideal viitor. Și aci Părintele Andrei Pătrașcu intervine și ia la sine pe copilul acesteia, Mihai, care avea să umple golul săpat în sufletul său prin moartea copilului său drag.

În fața atâtor mizerii și suferințe, sufletul Părintelui Andrei este inundat de iubire creștină, care îi oferă dreapta înțelegere a lucrurilor și-l consacră misionarismului. Mila sa față de parohieni și dragostea cu care-i îngrijește îl face iubit de toți și-l îndeamnă să ia apărarea unui ziarist evreu, care era să fie linșat de mulțime. Este închis împreună cu acesta și printr'o revelație divină i se descoperă pata de umbră de pe sufletul comunistului Lazăr Froihman, cel care întruchipează în sine întreaga îndărătnicie și tragedie a poporului evreu.

Aceasta este adevărata întoarcere a Părintelui Andrei: întoarcerea din drumul îndoielii și al necredinții și înarmarea cu iubirea creștină, fără de care un om nu este cu putință să trăiască.

Din această cauză, Părintele Andrei este umilit, înjosit, nedreptățit; dar tocmai în această suferință și nedreptate își găsește liniștea sufletului. Pe lângă acesta, viața fără suferință și fără primirea ei în duhul său, este o viață *aparentă*, adeseori fulgerată de cele mai amare și mai neputincioase răsvrătiri. Părintele Pătrașcu caută așa dar această suferință, socotindu-o ca o favoare.

Iată dar șuvoiul sfânt al dargostei creștine, de care este brăzdată întreaga lucrare a d-lui Al. Lascarov-Moldovanu.

Dar nu numai concepția dogmatică a amintitei lucrări, face din aceasta un capo d'operă. Nu numai gândul adânc al rândurilor săpate în stâncă de granit, ci și stilul, graiul dulce de cazanie, îți picură parcă în suflet ceva, dintr'o lume de dincolo de realitățile lumii acesteia. Fraza acestei cărți are o muzicalitate care te farmecă, te răpește și te transportă feeric pe culmile înșorite ale iubirii creștine. Citind-o, asști la o slujbă divină unde graiul Părintelui Andrei Pătrașcu îți farmecă auzul și-ți răpește simțirea, — pătrunzând până în adâncul sufletului, — pentru ca apoi, învolburat în fumul bine mirositor al cădelnițărilor, să-l ofere prinos curat și plin de iubire creștină — Creatorului Cerului și al Pământului.

Iată un dar mai mult — printre nesfârșitele daruri ale acestei cărți — pe care nu-l are oricare. Deaceia o recomandăm cu mult mai călduros.

I. D. Lecca

PREOTUL NICULAE M. POPESCU, profesor universitar: MACARIE PSALTUL. *La o sută de ani dela moartea lui* (†1836-1936). Edit. Sem. de istoria Bisericii Române dela Facultatea de Teologie București, Nr. 6.

Apărută mai întâi ca articol în revista «Biserica ortodoxă română» anul LIV (1936), Nr. 9-10 (Sept.-Oct.); această lucrare ia înfățișarea de broșură, cu ocazia împlinirii celor 100 ani de la moartea lui Macarie Psaltul.

De origine român, cu dispozițiuni vădite pentru muzică, și cu ajutorul mitropolitului Dositiei Filittis (1793-1810) a fost încredințat protopsaltului Constantin, dela Sf. Mitropolie. În 1816 găsim pe Macarie la școala de muzică bisericească a lui Petru Efesiu din București, creată în urma reformei psaltichiei din Constantinopol în 1814. Odată pregătit și cu ajutorul noului mitropolit Dionisie Lupu, luă conducerea școlii de muzică românească din București. În acest timp Macarie depuse toate eforturile lui pentru «naționalizarea» muzicii bisericești, răspândind-o în graiul patriei. A întâmpinat însă rezistența Grecilor din București, fiind nevoit — pentru tipărirea masucriselor lui să plece la Buda, fiind ajutat de Mitropolit și de unchiul mamei lui Andrei Șaguna, Atanasie Grabovschi. Lipsit de ajutor prin fuga la Brașov a mitropolitului Dionisie, la izbucnirea revoluției lui Tudor Vladimirescu, Macarie plecă la Viena unde reuși să tipărească trei lucrări de o neîntrecută frumșețe: Teoreticonul, Anastasimatarul și Iromologhionul, cu concursul negustorului român Hagi Constantin Popp din Sibiu.

Reîntors în București înființă mai multe școli de psaltichie, în care se preda și citirea și scrierea — fiind pregătitoarele școlilor primare de azi.

Slăbit și bolnav se retrase în mănăstirea Viforâta unde cu toate îngrijirile surorii sale Justina Periețeanu — care era stăriță aci — muri în 1836. În afară de Prohodul Domnului, imprimat în Buzău în 1836, și multe altele în manuscris, Macarie mai are o lucrare deosebită de importanță: Canonul Floriilor, a cărui melodie se atribuie protopsaltului român Șerban.

Lucrarea Părintelui Niculae Popescu — din cele spicuite pe scurt mai sus, prezintă cu atât mai mult interes, cu cât Macarie a fost incontestabil unul din luminătorii neamului românesc din veacul al XVIII-lea. Partea II-a a lucrării este rezervată catavasiilor floriilor — pe

note orientale — dimpreună, cu două manuscrise aflătoare la Academia română dăruite de Iosif Naniescu.

Pridvoare de mesteacăm, de I. Anesia-Bradovan; (poesii) Tiparul «Editurii noastre» Calea Moșilor 199, București; lei 25.

Versurile din cartea aceasta sunt cu adevărat scâpări țâsnite din cremenea unui gând curat și senin. Sunt pridvoare «plînse în za de lună», pe unde — cucernici — ne poartă pana măiastră a autorului, spre a poposi gândurile noastre grele în ambianța aceasta de cer curat și senin.

Cele două diviziuni ale lucrării: «Altare cu relieve» și «Poiana cu Denii», sunt cele două sentimente de bază ale poporului nostru: sentimentul patriotic-național și cel religios, în care este frământat orice suflet de român.

În jurul bisericii și al pământului străbun, al altarelor sfinte și al gliei strămoșești, I. Anesia-Bradovan țese aceste gânduri de lumină și vis.

Recomandăm călduros aceste versuri.

În Biblioteca «Cuvânt bun» a Frăției Misionare *Patriahul Miron*, a apărut Nr. 32-33-34, intitulat: Porunci noi, de Marin Țăranul. Costul este de 5 lei exemplarul și se poate comanda direct la autor, Str. 13 Septembrie 214.

*

Din colecția Viețile Sfinților ce se scoate de P. C. Pr. Prof. P. I. Provincianu și Pr. N. Șt. Georgescu, a apărut Nr. 4: Viața Sf. Nicolae și Nr. 5: Viața Sfântului Vasile, costând 3 lei exemplarul.

•

A apărut broșura: «Porunca I-a din cele zece ale lui Dumnezeu», de Pr. Prof. N. Stoicescu din Capitală, care cuprinde a doua scrisoare pastorală către creștini. Costă 5 lei bucata și se obține direct dela autor, Str. Cornetului 3.

Recomandăm cititorilor, printre lucrările bune de citit și edificatoare, cărțile ultime ale d-lui Mihail Lungianu, premiat de două ori al Academiei Române și consilier literar al Cassei Școalelor: „Dumnezeu pe pământ“ „Comoara lui Prâslea“. „Făptuiri și năstimirii“, și „Săracu Gealapu“.

Lucrările amintite se pot comanda direct la autor, Strada Principatele Unite Nr. 2. Sect. VI.

Desființarea sâmbetelor și prăznuirea duminicii.

Iată ne cade în mână o carte de care se simțea nevoie de câtăva vreme. E adevărat că s'a mai scris despre prăznuirea Duminicii și nu a Sâmbetei, dar mă'ndoesc de se mai găsește vr'un exemplar în vreo librărie, ci cel mult în vreo bibliotecă cu renume. Și atunci apostolul satului, preotul, care are de luptat cu pecinginea sabațiștilor sau adventiștilor, de unde să-și procure materialul de combatere a neghinei aruncată de ortacii vicelanului semănător, în ogorul bun al lui Hristos? Ca să studieze în bibliotecă e mai greu și nu pot face decât cei dela orașe. S'ar putea răspunde, din Biblie. Da, dar prea mult s'ar cere dela un preot a cărui activitate este așa de complexă și așa de pretentioasă, să mai facă și studiu în adevăratul sens.

Studiul, este știut, cere timp și izolare și nu tuturor le permite timpul să se avânte în câmpul larg și adânc de cercetări conștiințioase.

Deaceea primim cu entuziasm și ne facem o plăcere deosebită de a întinde cuiva o carte care ar aduce un însemnat aport în lămurirea anumitor probleme și adevăruri pe care Biserica le susține, sau de care este frământată într'un anumit moment, fie din dorința multora de a se documenta, fie din intenția diabolică a altora de a răsturna un adevăr, o practică a Bisericii păstrată prin tradiție.

În latura aceasta pâr. Gh. Paschia, deși de curând preot, a pus cu multă râvnă plugul în brazda studiului evanghelic și al scrisului. A dat până acum la lumina tiparului teza de licență „Predica prin viață la sfinți“, cu subiect moral. Prin o sută și una de pilde de vieți din lumea sfinților se arată cum predica nu se face numai prin viu grai, ci și prin viață, purtare exemplară, bine plăcută lui Dumnezeu.

A doua lucrare, de care ne vom și ocupa: „Desființarea Sâmbetei și prăznuire Duminicii“, e prima bombă pe care pâr. Paschia o aruncă sectelor, forme denaturate de creștinism, care stau în afară de mântuire, care se poate dobândi numai în Biserică.

Planul lucrării este minunat întocmit.

În primul capitol este arătată Sâmbăta în V. Testament. Originea ei nu e din Raiu cum susțin adventiștii, în amintirea scoaterii popo-

rului Israel din robia Egiptului, după 2500 de ani dela facere. Nu e o poruncă dată de Dumnezeu primilor oameni și deci s'a putut desființa cum s'a desființat și legea circumciziunii, care este mai mare și mai veche decât Sabatul, dar a cărui desființare o admit chiar și adventiștii.

În al doilea capitol se vorbește de Sâmbăta în Noul Testament. Mântuitorul când reproduce poruncile decalogului în anumite ocazii, porunca Sabatului este omisă, iar cu fapta și cu cuvântul o calcă, deci o desființează.

Sfinții Apostoli și primii creștini au urmat Mântuitorului și n'au ținut Sâmbăta, fiind „o umbră a bunurilor viitoare“ (Colos. 2,16-17).

Capitolul trei cuprinde prăznuirea Duminicii, ziua în care Domnul a înviat, desrobind lumea din robia păcatului. În această zi Domnul s'a descoperit mironosițelor, apoi ucenicilor Luca și Cleopa în Emaus, frângând pâinea împreună cu ei, iar seara s'a arătat ucenicilor fiind absent Toma. La opt zile, tot Duminica, s'a arătat din nou ucenicilor fiind de față și Toma. Duhul Sfânt s'a pogorât asupra Apostolilor tot Duminica (Fap. 2). Sf. Ap. Pavel serbează Duminica în Troa (Fap. 20, 7-12).

Strângerea de ajutoare se făcea Duminica (1 Cor. 16, 1-2). Duminica era serbată și în Vechiul Testament (Levitic 23,7; 23,24-25; 23,39;) ca „zi întâi“.

Cuvântul „Duminică“ sau „ziua Domnului“ se găsește în Apoc. 1,10.

Sf. Tradiție și actele primelor secole creștine dovedesc prăznuirea Duminicii de către Biserica creștină dela începutul ei. Arată decretul Sf. Constantin cel Mare și alte acte oficiale cu privire la serbarea Duminicii.

Părinții apostolici și bisericesti precum și sinoadele ținute până în sec. IV nu numai că vorbesc de Duminică și poruncesc serbarea ei, dar opresc orice iudaizare prin ținerea Sâmbetei.

Aportul acestei lucrări în materie de sectologie contra sabatiștilor este covârșitor. Așa cum se prezintă broșura, poate fi luată drept un mic manual condensat și clar, cu care oricine poate combate foarte ușor secta adventistă pe chestiunea Sabatului. Argumentele sofistice și slabe ale sectei respective sunt luate punct cu punct și n'același timp li se contrapune după fiecare o argumentație care nu suferă obiecțiuni. Toate susținerile adventiștilor, care sunt acestea: că Sâmbăta este orânduită de Dumnezeu ca repaos săptămânal de când omul este în

Raiu, că Sâmbăta este un legământ veșnic, etc., etc., sunt răsturnate în așa fel, încât autorul prin iscusința argumentației scripturistice și belșugul de documente din primele secole creștine, scoate contradicții și deziceri în tot ce susține secta sâmbetelor. Pe scurt lucrarea se prezintă foarte bine documentată și din câte lucrări se cunosc în această materie, lucrarea de față trece ca cea mai completă. E bine studiată, adăogând pe lângă conștiinciozitatea cu care a lucrat autorul și faptul că e o lucrare de seminar pentru doctorat, susținută la Facultatea de Teologie din București.

Dela autor mai așteptăm și alte lucrări în această materie de sectologie, deoarece problema sectelor este una dintre cele care frământă acut Biserica actualmente, iar la Sfinția Sa găsim o calitate accentuată ce reiese din lucrarea de față, anume că dispune de un puternic spirit de documentare și răstoarnă cele mai subtile sofisme specifice spiritului sectar.

Dacă se reușește ca această carte să ajungă și în mâinile sectanților, am toată convingerea că ar lucra mult în adâncul sufletului lor.

Stilul lucrării este dintre cel mai popular, oricine fără mare pregătire teologică, fie chiar clar, atractiv și captivant poate s'o citească pentru edificarea lui personală.

IOAN GH. BONCESCU

Prea Sfințitul Arhiepiscop Dr. Veniamin Pocișan Ploșteanu, vicarul Sf. Arhiepiscopii, a tipărit nu de mult timp două lucrări de mare importanță: *Istoria Mitropoliei Proilaviei (Brăilei) și a vechei Episcopii a Hotinului*, prețul lei 30 și *Momente din viața și activitatea lui Melchisedec, între anii 1856 1861*, prețul lei 40.

În prima lucrare, P. S. Sa arată începuturile Mitropoliei Brăilei și Episcopiei Hotinului, aceste adevărate cetăți de viață bisericască în trecutul nostru, — legând firul istoric între ele cu ajutorul hrisoavelor și datelor pe care le avem în prezent. Și cu acte și documente duce istorisirea ființării acestor așezăminte până la desființarea lor de către vitregia timpurilor. Desigur în aprecierea acestor stări de fapt, ne lipsesc foarte multe documente, care se află fie la Constantinopol, fie în Rusia. Cu toate acestea — expunerea este bine documentată cu actele

pe care P. S. Sa le-a cercetat minuțios.

În lucrarea a doua se oglindește o fărîmă din viața marelui Melchisedec dintre anii 1856—1861, când îl găsim în mai multe demnități ce-a ocupat: Rector și profesor la Huși, deputat în divanul Ad-Hoc, Ministru de culte și Instrucțiune publică, membru în comisiunea pentru secularizarea averilor mănăstirești etc..

Recomandăm călduros lucrările de mai sus, care se pot obține direct dela autor.

In lipsă de comentarii măcar Ermineutică I

În sfârșit a apărut, adevărat prea scumpă, traducerea Bibliei într'o românea că bună în ediția Sfântului Sinod, după ce a Noului Testament s'a dat tot așa de bine de scriitorul Gala Galaction, înainte cu câțiva ani. E îmbucurător, de pildă, a vedea rostită pe românește mărturisirea fiului risipitor: „*Greșit-am împotriva cerului și împotriva Ta*“, (de ce nu în întregime așa?) în vreme ce ne-am obișnuit cu fraza străină, în spiritul limbii ebraice: „*Greșit-am la cer și înaintea ta*“.

Și totuși câte cuvinte și fraze obscure rămân neschimbate fără să li-se arate înțelesul lor adevărat, care îl au în uzul biblic al vorbirii. Astfel *iconomul nedreptății, mamonul nedreptății* din Luca cap. XVI. Încă la *Xenophon* citim: *cai nedrepti, sclavi nedrepti* cu înțelesul uzului grecesc al vorbirii: *cai și sclavi neadevărați*. Cât de puțin potrivit e atributul *nedrept* la *iconomul*, care și-a înșelat mișelește stăpânul, și cât de nepotrivit e la *mamon* sau avere, neavând averea voință de a fi nedreaptă! Explicarea veche (Bisping) că averea se câștigă prin nedreptate, e forțată. Și apoi fraza întregă dela Luca cap. XVI v. 9: „*Faceți vă prieteni din mamonul nedreptății*“, ar putea să-i dea cuiva în gând, că Hristos ar fi îndemnat la furt pentru a se folosi spre bine. Prin urmare în exemplele citate avem să înțelegem: *iconomul neadevărat sau necinstit, și averile neadevărate în contrat cu cele sufletești, care sunt bunurile adevărate*.

Dar traducerea nici n'ar putea să lămuirească toate cuvintele și frazele. Pentru aceasta sunt comentariile. Dar avem noi comentarii în românește? Avem abia la unele din cărțile Vechiului și Noului Testament, și nu la toate. Ele sunt tot în curs. În limbile apusene Biblia își are serii de comentarii. În limba

germană își face apariția un comentariu la întreaga Biblie, cu aplicații la vremile de acum. Ce bine ne-ar face și nouă un astfel de comentariu, în românește! Cât de mult ne-ar lega sufletul de Scriptură!

Dar la noi e departe timpul ca profesorii de specialitate biblică să se mai angajeze la comentarii biblice în lipsă de sprijin, de organizare, de solidarizare, afară dacă ar interveni și aici Sf. Sinod.

În aceste împrejurări, cu lipsă de comentarii, aceia cari doresc a se ocupa cu Biblia și a o înțelege și îndeosebi cei cu chemarea de a da înțelegerea textului biblic, preoțimea noastră, întrucât n'au posibilitatea de a recurge la comentarii în limbile streine trebuie să se ajute cu cunoașterea bună a leșilor explicării biblice.

O cunoaștere bună a acestor legi dă ermineutica biblică, recunoscută cea mai completă, a profesorului de Academie teologică din Arad *Dr. Iustin I. Suci*. Costă abia 50 lei și se poate procura din librării sau dela autor, plus porto 10 lei. Între altele ea lămuirește o mulțime de exemple ale uzurilor biblice de vorbire.

În felul însă cum ne găsim azi, fără comentarii și fără călăuzirea ermineuticii, suntem lipsiți de cheile înțelegerii convenite a celei mai necesare cărți a vieții, ce este Sfânta Scriptură.

În lipsa comentariilor măcar ermineutică!

I. S.

Un grup de călugări din muntele Athos, au hotărât să tipărească în românește lucrarea lui Nicodim Aghioritul, intitulată „*Hristoitoia*“, în românește „*Bunul Moral al Creștinilor*“. Sinodul Permanent — găsim că această lucrare merită a fi răspândită cât mai mult — o recomandă preoților și credincioșilor din eparhie pentru abonamente.

Din diferite motive, tipărirea n'a putut fi începută până în prezent. Acum a venit în țară monahul Iona Bălășescu traducătorul, — cu împuternicirea din partea comitetului din muntele Athos s'o tipărească. În acest scop a întocmit un comitet de tipărire sub președinția d-lui Nichifor Crainic, profesor universitar și distins scriitor.

Comitetul acesta de tipărire, prezintă toată

garanția, că tipărirea se va face în condițiuni admirabile, nu numai în ceea ce privește exactitatea traducerii, dar și ca limbă și ca tehnică.

Tipăritul se va face treptat în fascicule și va ajunge până la circa 600 pagini. Abonamentul pentru întreaga lucrare este de 150 (una sută cincizeci) lei exemplarul. Locul unde se primesc abonamentele este în str. Tunari Nr. 15 București, la Redacția și Administrația Revistei „Cursurilor și Conferințelor Universitare“ cu mențiunea „pentru Hristoitia“.

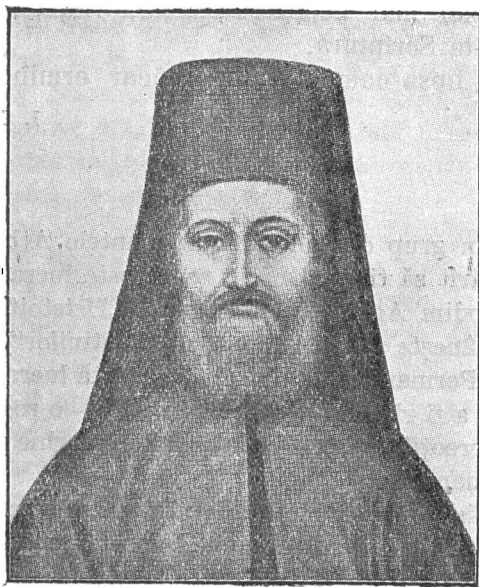
Având în vedere cele ce preced, o recomandăm preoților și credincioșilor din această de Dumnezeu păzită eparhie, să se aboneze la numita lucrare, trimitând costul abonamentului la adresa indicată mai sus, deunde pot lua de asemenea orice alte informațiuni privitoare la acea lucrare.

COMEMORĂRI

Duminică 17 Ianuarie 1937, Orele 11½ Dim s'a comemorat centenarul lui Macarie Ieromonahul, la biserica Lucaci din București, unde a oficiat un sobor de Preoți în frunte cu P. S. Arhiepiscopul Irineu Mihălcescu.

Au vorbit d-l Profesor I. Popescu-Pasărea, și Părintele Prof. Costea dela Seminarul Central.

MACARIE IEROMONAHUL (1770-1836).
Portar al Sf. Mitropolii a Bucureștilor
Dascălul școalelor de muzică.

Redăm unele din sfaturile lui Macarie :

„O iubitele patriot cântăreț român, deacum înainte să te faci adevărat slăvit român și cu

râvna și cu fapta; să te faci iubitor de neam și folositor Patriei.

Cântă deacum înainte vitejește și cu îndrăzneală orice cântare în limba Patriei tale!...

Pentru ca cu dragostea ta să te numeri în rândul fericitilor bărbați, cari cu fierbinte râvnă, cu osârdie și cu răbdare, în toată viața lucrând, și aici pe pământ nume nemuritor și-au lăsat, și în veșnica viață munca dreptății au moștenit“.

din „Cuvânt către cântăreți“.
(Prefața Irmologhion, pag. XII și XIII).

R E V I S T E

În parohia Frumușani din județul Ilfov, a luat naștere revista: „Glasul parohiei“, îngrijită de C. Pr. paroh Ion V. Huștiu. Revista aceasta apare în format modest, însă dragostea cu care colaboratorii o alcătuiesc — împreună cu C. Pr. Huștiu — o scot din cadrul modestiei, transformându-o într'o adevărată lumină pentru toți creștinii.

Prețul unui abonament este numai de 50 lei anual.

Librărie creștină la o cooperativă populară.

Din inițiativa Pr. Protopop Metodie Popescu, Cooperativa „Munca noastră“ din com. I. G. Duca — jud. Teleorman, a înființat și o secție de librărie religioasă. Această secție are astăzi în depozit diferite broșuri religioase potrivite pentru popor, apărute în țara noastră, precum și icoane, obiecte bisericești etc.

Broșurile, și icoanele sunt comandate prin Protopopie. În acest fel se face cenzura cuvenită ca tot ce intră în mâna poporului să fie perfect ortodox și numai pentru întărirea spirituală a poporului — în sens ortodox.

Cooperativa „Munca noastră“ are și o fabrică de apă gazoasă. Prin camioane, mașini sau cu cai, se distribuiesc produsele fabricii în satele dimprejur. Ca distribuitorii s'au ales

bărbații cei mai apropiați de biserică, bine versați în mânuirea Sf. Scripturi. Aceștia distribuind produsele fabricii au datoriat să împartă și broșuri religioase. Orice depozitar trebuie să aibă și broșuri religioase.

Acțiunea aceasta este binefăcătoare, întrucât se desfășură într'un centru în care sectele au avut un mare câștig.

Se cuvine toată lauda și mulțumirea D-lui Darwin Voiculescu — senator și Pr. Scarlat Georgescu, conducătorii Coperativei „Munca noastră“ cari au înțeles gândul Pr. Protopop Metodie Popescu și i-au dat puțința de a pune în practică.

Cooperația lucrând în acest fel, dovedește că lucrează nu numai pentru partea materială ci și pentru partea sufletească a enoriașilor, care a format în toate timpurile temelia puternică de susținere a neamului nostru.

Dela 1 Ianuarie 1937 revista «*Misionarul*» organul misiei ortodoxe române va continua să apară sub conducerea secției culturale a Consiliului eparhial din Chișinău.

Timp de opt ani această publicațiune, în chip cu totul desinteresat și biruind greutăți mari de ordin material, a servit cauza sfântă a misionarismului, potrivit scopului pentru care a fost creată și după directivele ce i-au fost date de către cele patru soboare misionare din anii 1928-1933.

Sf. Sinod al Bisericii noastre române, apreciind revista „*Misionarul*“, a recomandat-o Preacucernicilor Preoți din toată țara, precum și tuturor celor ce se ostenesc pe ogorul misionar: clerici, mireni și studenți-teologi.

Prețul abonamentului rămâne același, cu toate că hârtia s'a scumpit mult față de prețurile anului trecut, adică *abonamentul* pe un an întreg va costa 200 (două sute) lei.

Comitetul de redacție roagă călduros pe abonații vechi ca să-și reînnoiască abonamentele și să recomande revista în cercul cunoștințelor lor.

În cursul anului 1936, Administrația revistei n'a putut satisface multe cereri de abonamente venite cu întârziere și de aceea toți cei ce ar dori să se reaboneze sunt rugați a face cuvenita cerere de abonare.

Se înlesnește astfel și sarcina Comitetului de

redacție, care trebuie să întocmească din timp bugetul revistei și să precizeze tirajul ei.

Recomandăm această revistă și Cucernicilor Preoți din Arhiepiscopia București, atât pentru colaborare prin articole și comunicări, — cât și prin abonamente.

INFORMAȚIUNI

Cucernicii Preoți sunt poftiți să fie cu deosebită luare aminte la fotografiile ce se cer spre a fi publicate în „Apostolul“, „Calendarul Arhiepiscopiei“ etc., de pe biserici, clopotnițe, case parohiale — noi, sau radical reparate, ca fotografiile să prezinte acele clădiri în stare oblică, verticală, așa cum sunt în realitate, iar nu formând zidirile cu pământul un unghiu — nu drept — ci ascuțit. Ni s'au trimis fotografii, unde nu numai un turnuleț — cum ar fi *minunea dela Pisa* cu turnul pieziș — ci întreaga biserică e piezișă și totuși nu se răstoarnă. Asemenea minune arhitectonică e numai cea dela Pisa. Fotografii diletanți să fie mai atenți.

Alegerea preoților în consiliile comunale

Privitor la chestiunea alegerii preoților în consiliile comunale, Consiliul Central Bisericesc a dat următorul comunicat:

Pe temeiul legii administrative, Onor Minister de interne a dispus a se face alegerile comunale, arătând că preoții și învățătorii pot candida spre a fi aleși membri în consiliile comunale.

Consiliul Central Bisericesc în ședința delegației sale permanente dela 19 Ianuarie 1936, constată că e în interesul obștesc și al Bisericii, ca preoții să fie aleși membrii în

consiliu, unde să contribuie cu luminele lor în mod dezinteresat la potrivita rezolvire a chestiunilor ce se prezintă, și la conducerea intereselor comunale în înțeles creștin, românesc și patriotic. De sine se înțelege, că nu pot primi a fi primari, ajutoari de primari, casieri, secretari, sau alt loc de gestionari, locuri declarate incompatibile prin art. 3 al. j și 33 din regulamentul disciplinar“.

Mișcarea culturală religioasă din cartierul Dobroteasa (Văcărești-Lemaitre)

Din imboldul părintelui Gh. Gheorghiu, parohul bisericii Dobroteasa, s'a început în cartierul Dobroteasa (Văcărești-Lemaitre), o intensă și laudabilă mișcare cultural-religioasă pentru solidarizarea tuturor bunilor români și intensificarea vieții creștine din această parte a orașului.

Părintele Gheorghiu și consiliul parohial au putut organiza, cu concursul primăriei, un admirabil cor al bisericii, astfel că slujbele duminicale și sărbătorile sunt manifestări de înaltă artă religioasă. Corul, sub conducerea d-lui Breslau, are ca primă solistă pe d-ra Aura Davideanu, o distinsă cântăreață a Operei române.

Prin predicile duminicale și conferințele ce se țin și se vor ține, se va pune în lumină trecutul istoric și religios al cartierului și bisericii Dobroteasa.

S U M A R U L :

Frontul cultural inalienabil „Maria și preot prof. Aurel Popescu“ - Ploești	* * *
Înalt îndemn către prea cucernicul Cler al bisericii române	<i>Miron</i>
Sfințirea unei noi biserici în capitală	<i>Cronicar</i>
Faptele a doi învățători sectanți	<i>Pr. Anastase Bucur</i>
Restaurarea și sfințirea bisericii „Sf. Adormire“ din Alexandria	<i>Asistent</i>
Cartea preotului (lectură)	<i>Vasile-Daia</i>
Schituri și mănăstiri	* * *
Cămine parohiale pentru catehizare	* * *

CRONICA INTERNĂ.

Mișcarea culturală la Ateneele din Capitală	
Pastorală I. P. S. Patriarh Miron Cristea la Asociația misionară	* * *
Cercuri pastorale: Câmpulung-Muscel	* * *
Filantropice: Cantina săracilor a frăției misionare „Patriarhul Miron din Capitală	* * *
Imbrăcarea a 30 copii săraci la biserica Andronache-Colentina	* * *

CRONICA EXTERNĂ.

Dela Biserica și căminul românesc dela Ierusalim	* * *
Tratativele dintre biserica română și cea anglicană	* * *
Sentimente de recunoștință pt I. P. S. Patriarh dela foștii bursieri străini. Corul bisericii române din Sofia. „Frățiile creștine ortodoxe din Bulgaria	* * *
Cărți și Reviste. Informațiuni	* * *

REVISTA DE EDUCAȚIE RELIGIOASĂ-MORALĂ PENTRU COPII

REDACȚIA: SF. ARHIEPISCOPIE A
BUCUREȘTILOR,
SECȚIA CULTURALĂ.
ADMINISTRAȚIA:
SECȚIA ECONOMICĂ.
ABONAMENTUL 50 LEI ANUAL